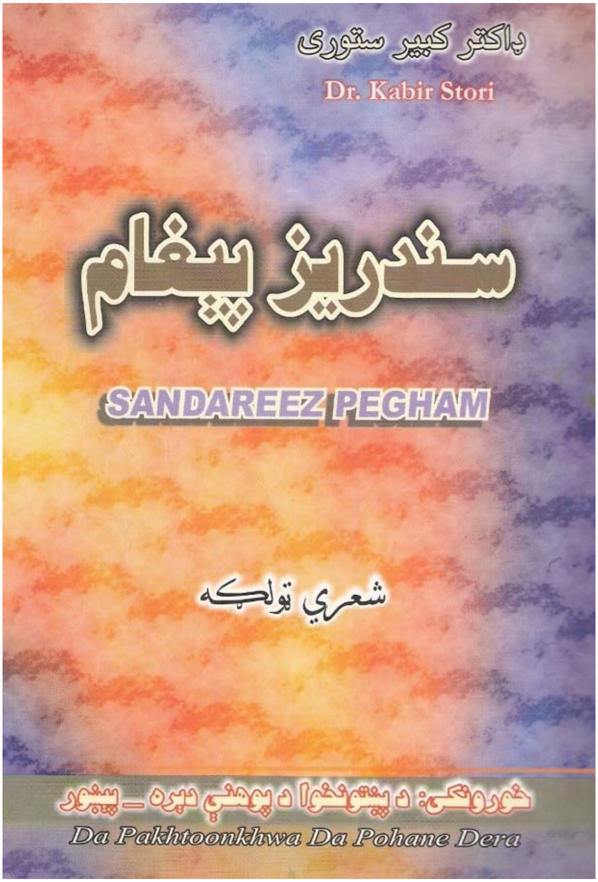
ډاکټر کبیر ستوری
Dr. Kabir Stori
سندریز پیغام
SANDAREEZ PEGHAM
شعري ټولګه
خورونکی: د پښتونخوا د پوهنې دېره ـ پېښور
Da Pakhtoonkhwa Da Pohane Dera

د کـــتاب ځنګړني

د کتاب نوم: سـندريز پيغام
شاعر: ډاکتر کبير سـتورى
خپرندوى: د پښـتونخوا د پوهنى دېره، پېښـور
چاپ نېټه: ۲۰۰۲ ع
چاپ شمير: ۱۰۰۰ ټوکه
کمپوز: ذ. شـفق، خليل الله چمن
چاپ ځاى: دانش کتابتون، پيښـور ـ پښـتونخوا

د انټرنيټ په مخ
کمپوز : نسـيم خان سـتورى
ترتيب : ايمل خان سـتورى

ډالــــــــــــــی

د پــښتو ژبــې نامتو شاعر او لــيکوال دپښتو نخوا د پوهــنــې د

دېـــرې مشر خورِ ملګرى لايق زاده لايق ته چې د پــښتو په ادب او

هــنر کې د نــوي پرمخـــتــللــي خوزښت مخکښ دى.

ډاکتر کبير ستوری

Dr. Kabir Stori
Kiebitzweg 12
50389 Wesseling
Germany (Deutschland)
www.kabirstori.com
E-Mail: stori@kabirstori.com

سرليکونه

سريزه	پښتو	لېونی
شاعر	د مينې ستوری	ډالۍ
د ژوند للمه	ځوانی	پيغام
د وفا دود	ازار	عبادت
د جنت حوری	نشت	د ښايست زور
زانداني ذهن	په ځان مين	په ګلو کې سندره
د مينې ګلشن	پېزوان	د ځوانۍ زور
د ناز کاته	شپه	ارمان
د مينې افسانه	د عشق برخه	سوکالي
پسرلی	پت	روغ صورت
مانا	تاريخ	بهانه
لوزونه		د هنر مينه
د عشق افسانه	د ژوند خواږه	تنده او منده
د عشق فلسفه	د محبت تورن	مهلت
ذهني غلام	پرديس بچی	ګونګه مينه
شکلي جانان	پوهيال	د عقبا حوری
بدبختي	اختر	پښتو ده مينه
بې توري تورزن	د ځنګل قانون	سلا
توان د اتفاق	لباسي يارانه	ښايسته سوچ
د رندو ښار	د اولس مېړنی	جانان
د عشق کاروان	اختر (۲)	د ژوند مستي
سرچپه د ستور	تخيل او حقيقت	وړوکی پتوال
ګونګه ژبه	ځان پرستي	نوی ژوند
بر ګودر	د محبت سندر	سربازي
د عقل پيماني	د چيني اوبه	د حرکت فلسفه

د عشق کتاب	نوی کال	د بابا ژبه
تو پانجال	د وینو رنګ	پلو
دیدن	د نظر آزادۍ	داستان
مسته خندا	د ځواني رنګ	د دنګو غرونو وطن
د میني هنر	خمار	قسمت
سیل (۱)	سیل (۲)	د جنګو دوعا
د وفا لور	د جانان سترګي	د درخو خور
د وطن ناوی	تلوار	د ښکلا دری
د سرو شونډو خندا	شمله	د ځان قاتل
د محبت قانون	د کونړ دسینداوبه	پو ښتنه او ځواب
مرور یار	د ښایستونو منجارو	شاړبن
دروغجن	سینګار	د میني زور
ریحان	د عشق نغمه	وفا
زرښت	سندریز ماښام	سلما
د میني قانون	غلچکۍ	د غیرت امتحان
د عشق مضمون	سندره	ولولی
خاطر		

د پښتو د اسمان ستوری

درنده ؤ کې زمری، مرغو کې باز دی
پښتانه د انسانانو باچایان دی

د نړۍ دا غوره اولس پښتون څه خپل فطرت وخوړو او څه خپل نیت د پښتنو ستر ملی قهرمان فخر افغان بابا فرمائی چې:
« پښتانه ډیر بې اتفاقه قام دی خو په یوه خبره ئې کلک اتفاق کړی دې چې مونږ به چیرې هم نه متفق کیږو».
دا ژړا د خوشحال خان بابا نه واخله تر ننه کیږي. خو د هاتی په غوږ کې اوده پښتانه هم لا هم هغسې خوبولی دی د خپل ځان، د خپلې ژبې او خپلې خاورې نه بې خبره پښتون په هندوستان څلور سوه کاله خوا ؤ شا حکومت کوي او خپله ژبه نه هسکوی ، دا خو د پښتنو خپله کوتلتیا ده چې د ولس او سرکار له کومکه بغېر ځان ژوندي او ګړندي ساتي.
ما اوریدلي چې کوم قام په ښکته روان وی نو ادب ئې بره روان وي په دې خبره کې څومره صداقت دی نه پوهیږم. خو د شاعر ادیب دا کمال دی چې، دی چیرې هم د خپل قام نه مایوسه کیږی نه، نا امیدی دده په کتاب کې نه وي، دی په هر تورتم کې د امید مشالونه بلوي او اولس ویښ ساتي.
د پښتو ادب اسمان د ستورو نه برجت دی. په دغه ستورو کې **ډاکټر کبیر ستوری** یو ځلند او بلند ستوری دی چې د المان د لرې هیواده د خپلو خلقو او خپلې خاورې سر د پښتو په مزی ځان ټینګ تړلي ساتي. داسې ښکاري چې دی اوده کیږی په جرمني کې او په خوبونو کې وینی خپله خاوره او خپل خلق هسی هم په پردیس کې عام سړی د خپل وطن د یادونو او بادونو نه یو ساعت نه وی وزګار او بیا چې سړی شاعر وي نو د شاعر د تصور دنیا خو دومره ویړه او ارته بیرته وي چې بربدونه ئې نه معلومیږي. شاعر هسې هم په وطن سر ورکوي او چې لاترینه لرې هم اوځي نو داسې شي لکه مهی د اوبونه لیری، د **ستوری صیب** د شاعری رغاونه د پښتو او پښتونوالی په توکو شوی ده خپل تهذیب او تمدن، تاریخ او ثقافت ئې په لا شعور کې داسې سنبال دی. چې دی کور ، کلی، حجره او جرګه هم د پښتنو غواړی رواج کلیوالي او دود دستور هم د پښتو غواړی محبوبه هم پښتنه غواړي.

دی خپل قام په امن، مینه، وروروليـ او سوکالیـ کې لېدل غواړي شته من، ماړه او پټ ئې لېدل غواړي. خپل پیغام په ساده، روانو او سوچه ټکو کې رسول د ده د هنر خاصه ده د مبهم او مهمل خیالونو او لفظونو نه تر ډیره حده ډډه کوي.

ډاکتر کبیر ستوری د خپلې ژبې داسې پتنګ دی چې ددې د سرلوړیـ او پر مختیا د پاره د هیڅ قربانیـ نه مخ نه اړوي. ځان هم شته کول غواړي او قام هم. د لطیف او پراثره شخصیت او هنر دا ساهو تخلیق کار ستوری په اسمانونو کې د اوسېدو په ځای په خپلو لارو ، ولو او غرونو راغو باندې د تصور په وزرو الوت کوي او چې د اولس کومه کړمه، کومه کشاله ویني. رنځیږي، زهېریږي، ژړېږي او بیا هم دغه جذبې د قلم څوکې ته ورسپاري، لکه د یو زیرک نقاد طنز هم کوي او پیغور هم د خپل قام ستاینه هم کوي او غندنه هم.

ګناه د بل چا نه ده ، دا زمونږ خپله ګناه ده
پښتو پښتونولیـ ته اړولې چې مو شاده

پښتون چې څوک کړي مشر او خاوند چې د کرسیـ شي
هغه بس ماته کړي دا د خپلې پښتو ملا ده

په عالمي پښتو کانفرنس کې ما د المان دا ستوری د اسمان په ځای په زمکه ولېد ، د څو څو ملاقاتونو نه پس زه په دوه کې حیران پاتې شوم چې دی ښه انسان زیات دی او که ښه شاعر.
د ستوری صیب د فکرآلوت که په هر لور وي خو اسمان به د پښتو وي.
ددې ښاغلي هره موضوع د پښتونولیـ په رنګ کې رنګ ده ځکه مونږ دا په ډاډه ویلی شو چې سوچه پښتون شاعر دی.
د ملل متحده د یونیسکو د منشور په رڼا کې دا په ډانګ پئیلی ویلی شوېدي چې بچی ته دې تعلیم د هغه په مورنیـ ژبه کې ورکړي شي ځکه چې زمونږ د ماشومانو زیاتره وخت د نورو ژبو په زده کړه تېرېږي نو علم څه وخت زده کړي. د علم زیلو ته رسېدل په ژبه عبور غواړي.
په نړیـ کې چې کومو هیوادونو ترقي کړیده نو د خپلې ژبې د علم په وجه یې کړیده.
جاپان، چین، جرمني، روس او ټول یورپی ملکونه بچی ته هم د هغه په ژبه کې تعلیم ورکوي. خو زمونږ د وطن واکمن ددې حقیقت نه غاړه غړوي.

خپله ژبه خپله وي، کومه ژبه چې د مور په غېږه کې زده شي هغه په شعور لا شعور دواړو کې خوندي شي. سړی که هر څو نورې ژبې زده کړي خو دا يو نفسياتي عمل دی چې سوچ په خپله ژبه کې کوي. چې کله غصه شي نو خپله ژبه وائي چې کله خوشحاله شي نو په خپله ژبه گڼېدل غواړي، او که دغه نه وي نو خوب خامخا په خپله مورنۍ ژبه کې ويني.

مونږ بدبخته او ساده گان پښتانه خپل يار دوست خپل رور عزيز ته چې خط ليکو نو په پردۍ ژبه ئې ليکو. آن تر دې چې د ځان سره په جيب کې د سود سودا او چاي گوړې حساب کتاب ليکو نو هم رانه خپله ژبه هېره وي، آيا که زمونږ د خپلې ژبې سره د سلوک دا حال وي نو دا به مخ په وړاندې لاړه شي؟ يا به مونږ پر مختگ وکړی شو؟ باچا خان بابا وائی، «کوم قام ته چې خپله ژبه سپکه شي نو هغه قام سپک شي او چې ترينه ژبه ورکه شي نو هغه قام ورک شي» که هر څو دا متل دی «د پښتو کانړی په اوبو کې نه ورستېږی» پښتو ډيره بشپړه، کوټلې او سپېڅلې ژبه ده پښتانه ډير پياوړي او ننگيالي دی خو د ننگ سره چې فرهنگ نه وي چې کلتور او ادب په لور غورځنگ نه وی نو بيا به څه شي.

د قام د ننگ او پت وارثان شاعران اديبان د خپلې ژبې امانتگر او د خپل ځلنده تاريخ، تهذيب او ثقافت مفسر دی د دوی قلم نه څوک پخولی شي او نه ئې ودرولی شي. د تاريخ هيڅ يوه پاڼه زمونږ په باب تشه نه شي پاتې کېدی تر څو چې اسمان وي تر هغې به ستوری ځليږي په خپل يو شعر دا خبرې پای ته رسوم.

حالات که راله نه پرېږدی په زړونو کې پښتو
زمونږه خو بهېږی په رگونو کې پښتو

منـــنـــه

اباسين يوسفزی
پېښور پوهنتون
۳۰ اگست ۲۰۰۲

پښتو

ګـــنـا د بـــل چـــا نـــه ده دا زمـــونږ خـپـلـه ګـــنـا ده
پـښـتـو ، پـښـتـونـولی تـه اړولـــی چـــې مـو شـا ده

پـښـتـو تـش ژبـه نـه ده دا د ژوند ښـکـلـي قـانون دي
پـښـتـو اود پـښـتـون تـــورو کـې ښـه لـویـه مانـا ده

چې ننګ وکړی جانانه ځوک پښتو باندې پښتون شي
پـښـتـو پـخـپـلـه پـت، ښـيـګړه تـوره او وفـا ده

پـښـتـو چـې د پـتـمـن پـښـتـون اولـس د زړګی سرده
د خـپـل وزیـر بـاچـا لـه لاســـه ســـروهـی تـــالا ده

پـښـتـون چې ځوک کړي مشر او خاوند شي د کرسۍ
هـغـه بـس مـاتـه کـړي دا د خـپـلـي پـښـتـو مـلا ده

بـاچـيان خو پښتانه تاریخ کې ډیر زیات دي تیر شوي
خـو خـپـلـه پـښـتو ژبـه پـریـښـودلی هـر بـاچـا ده

بـاچـا چـې د کـوم قـام، د قـام پـه ژبـه نـه پـوهـیږي
دنـيـا کې بـه څنګ سـيـال شـي تـمـه څه د پر مختیا ده

پـښـتـون نـه ، غـېـر بـل قـام ســتوری دنيا کې چا ليدلی
چې قـام پـــه اقـــتـــداروي او د ژبـی وتـــی ســـاده

لېونی

د خپل ځان پېژند تری ورک دی حق حیران دي
خپل نوم نه پېژني ځېری ئې ګریوان دي

کله یو نوم کله بل نوم د ځان بولي
لېوني دی ، ځان ته وائې چې لقمان دي

پردي خپل ګڼي او خپل ورته پردي دي
د خپل ځان قاتل ته وائي چې جانان دي

ستوری غتو طبیبانو ته مې بوتلو
خو ټول وائي چې ددي رنځ درمل ګران دي

د میني ستوري

د ځان مین ته دی شعور د قام د ننګ ورکړه
چې اوده نه شي د مړوند بنګړو ته شرنګ ورکړه

بې پښتو نه شي په پښتو باندې پښتو به کوی
د میني ستوری ته د خپلې پښتو رنګ ورکړه

شاعر

رقیبه ستا پری څه؟ چې زه ښایست د چا ستا یم
زه یو شاعر یم، ښکلاګانې د دنیا ستا یم

زه تخیل کې د ژوندون نوی ورشو کې ګرزم
د غرو لمنو کې دیرو د پښتنو کې ګرزم
سرود د مینې غږوم د عشق نغمو کې ګرزم
پښتون ځلمی یم، ګل دری د پښتونخوا ستا یم
زه یو شاعر یم، ښکلاګانې د دنیا ستا یم

زه د همت وزر لرمه الوتلې شمه
زه تخیل د حقیقت په تار ترلې شمه
لکه منصور د دار په سر باندې ختلی شمه
د دار په سر هم توری سترګې د اشنا ستا یم
زه یو شاعر یم، ښکلاګانې د دنیا ستا یم

له تا لوګی شم د زړه سره خفه کیږې به نه
یاد کې مې اوسه قسم وکړه چې هیرېږې به نه
ځما د فکر د ورشو ځنې بیلېږې به نه
په دې جذبو به دی په مینه خامخا ستا یم
زه یو شاعر یم، ښکلاګانې د دنیا ستا یم

زه خپل سوچونه د احساس اور کې سیزلی شمه
په سوز د مینې خپل جانان ته رسېدلی شمه
د جانان غېږ کې اوږدې شپې شوګیرولی شمه
د فن په ژبه باندې ستوری د سبا ستا یم
زه یو شاعر یم، ښکلاګانې د دنیا ستا یم

ډالـــۍ

جوړه به ټپه د خپل مین زړګي د رازه کړم
تاله به جانانه تری ښه ښکلې ډالۍ سازه کړم

وایه راته وایه، چې په کوم رنګ ئې رنګینه کړم
ما سره جرګه شه چې زه دا خبره سپینه کړم
مینه کړمه پته، که په ډاګه خپله مینه کړم
ما خوتکل کړی چې د مینې لاره وازه کړم
تاله به جانانه تری ښه ښکلې ډالۍ سازه کړم

زړه مې دې پښتون پرېږده چې مینه پښتنه کړمه
پت او په وفا باندې د عشق دنیا درنه کړمه
هر څه که پیښیږي زه به دغه فیصله کړمه
مال او سر به دواړه سپیلنی دا ستا د نازه کړم
تاله به جانانه تری ښه ښکلې ډالۍ سازه کړم

بې مینې انسان ، د قدرت راز ته رسېدی نشي
پته د هدف د ژوندون ځانته لګوی نشي
مینه چې ښکاره نه وی، مین مشهورېدی نشي
ستوری ځه چې لاړ شو ، دا پوښتنه د ایازه کړم
تاله به جانانه تری ښه ښکلې ډالۍ سازه کړم

د ژوند لـــلــمه

ښکلا پرسته ده، ښایسته ښکلې جهان غواړي
د محبت جذبه په زړه کې د انسان غواړي

پدې پوهېږي چې بې مینې ژوند ګلان نه نیسي
للمه د ژوند د مینې ښه په شړک باران غواړي

د پطرو شړنګ باندې او ده زلمی له خوب ویښوي
نوی د مینې پسرلي ، نوی دوران غواړي

د ژوند ، د مینې او ښکلا تر منځ تړون پېژني
مقابله کې د ښکلا ځانته جانان غواړي

د ستوری زړه د عشق قانون کې په دې ګرم مه ګڼې
چې سره ګلونه په موسم کې د خزان غواړي

ځوانی

جانان مې ږېره توروي دوبار ځواني غواړي
لږ ئې خبر کړي چې ځواني زور جسماني غواړي

په تور اوربل لوبې کول ورته اسانه ندي
د عشق ډګر کې تش په خوله قهرماني غواړي

تللې ځواني بيرته د ږيرې په رنګ کله راځي
د مينې ژوند خو توانونه رښتياني غواړي

د مينې ژوند کې په رښتيا باندې چلند دې پکار
معشوقه ګل دي ، عشق د ګلو باغواني غواړي

پرېږده چې وريځې وي اسمان کې ، ستورې پټ وي پکې
دا جل وهلې بڼ موسم ښه باراني غواړي

پیغام

راته پاتی له لویانو دا پیغام دی
چې د بل په درناوی کې درونـد مقام دی

که نظر دی خپل اوچت ساتی نو پوه شه
چې لازم د بل نظر ته احترام دی

د نیم ډک او د نیم تش جام بیلګه ګوره
چې منفی او هم مثبت رنګ د کلام دی

خېرخواهان وايي جام ډک نیم د اوبو دی
بدخواهان وايي نیم تش د اوبو جام دی

چې د بل په سپکاوی کې درنښت غواړي
درونـد به نه شي تل پدې کارکې ناکام دی

چې د بل د غلامۍ سوچ لري سر کې
ازاد نه دی، د ده هم ذهن غلام دی

ستوری وایي دا منلی ټول جهان دی
خپلواکي بنیادي حق د هر یو قام دی

د وفا دود

خیال تصور دی که رښتیا ده
خواله راځی ، خواله درځمه
د عقل زړه سره سلا ده
چیرته چې ځې درسره ځمه
مینه ښکلا ده، ښکلا مینه
دنیا ئې کله بېلوینه
ښکلا د مینی نه پیدا ده
پریږده چې ښکلې ښکلوومه
خیال تصور دی که رښتیا ده
خواله راځی ، خواله درځمه
پښتو چې ښکلو سره مل شي
د ښایست زورئې یو په سل شي
په پښتو ښکلې هره خوا ده
ځکه تری سر خپل زاروومه

خیال تصور دی که رښتیا ده
خواله راځی ، خواله درځمه
د ستوری مینه پښتنه ده
پت او ښیگړه ده درنه ده
ختهئې جوړه له وفا ده
د وفا دود نه ماتوومه
خیال تصور دی که رښتیا ده
خواله راځی ، خواله درځمه

ازار

د بـــــل زړه ازارول چــــــاره خـــــطــــا ده
خــــو ازار د مــــور او پـــلار لـــويــــه ګـــنـــا ده

چــــې ازار د مـــور او پــــلار وی ځـــوک وهـــلـــی
د بخـــت ســـتورې ئـــې تـــورتـــم وی دا رښـــتـــيـــا ده

عــبــادت

مـــحـــتـــاج کـــلـــه د انـــســان د زيــــار زحــــمـــت دی
بــــې نـــيــازه دی د خــدای بـــې شـــان قـــدرت دی

عــــبـــادت د مـــيـــنـــې نـــــوم دی دا مــــنــــمـــه
نيـکـمـرغـــی د انـســان مــيــنــه او مـــحـــبـــت دی

عــــبـــادت زاهـــــده ســــتـــا ســــوال او زاری ده
پـــه مـــا هـــسې د خـــدای ډيـــر زيـات شـفـقـت دی

چـــې ئـــې نـــه لـــری هـغـه ئـې د خـدای غـــوارې
چــې لـــری ئـــې د غـــوښـــتـو ئـــې څـــه حـــاجـت دی

د چـــا ســـتورې د بـــخـــت رون د چـــا تـــيـاره دی
د عـــمـــل هـــومـــره د هـــر چـــا خـــپـــل قـــســـمـــت دی

د جنت حورې

څه پروا ځما د حورو د عقبا شته
د جنت له حورو ښکلي په دنیا شته

چې دا ښکلي خدای زما په نصیب کړي
راته وواېه د حورو څه اړتیا شته

جنتونه ترې همه واړه قربان شه
چې جنت ځما د مینې پښتونخوا شته

سترګې وغړوه نیمه شپه کې ګوره
چې د ستورو د اسمان خومره ښکلا شته

نشت

لېږ د نشت نه ډېر دی که ټول نه وی لږ به تل کوی
رسی به منزل ته چې ولاړ نه ئې مزل کوی

غېږ ته د جانان ورتله جرات عمل خوزښت غواړي
هسې په خوله نه شي چې په خوله ورته ورتلل کوی

مینه د جانان کې هم خوند ونه هم دردونه شته
خوند که اخستل غواړي د درد به هم زغمل کوی

د مینی پشکال کې چې ونه سوځی په اور کې
ستوری باندې سیوری به د څښو د اوربل کوی

د ښايست زور

غلي اشاري کوي اشنا راته څه وايي
په زړه ئي څه خبره ده تنها راته څه وايي

نازونه ئې په سر سترګو ما هر وخت دي منلي
د زړه په غوږ ئې اورم چې د چا راته څه وايي

غوټۍ د ارمانونو څما وسپړي ګلونه
پيرزو چې په ما وکړي په مسکا راته څه وايي

څومره چې ئې اورم هرمره لا پسې مزه که
چې کله د پښتو او پښتونخوا راته څه وايي

زه ستوری ئې د مينې په خبرو نه مړيږم
د خپل ښايست د زور که د وفا راته څه وايي

زاندانی ذهن

عجیبه غوندی د ستور د زمانی شو
چې زاهد لاړو ساقي د میخانې شو

ساقی کیناسته د شیخ په ځای محراب کې
رنګ بدل هم د بلبل د ترانی شو

ذهن شو د زرغلام تلل په زرکړی
سړیتوب د زر په کچ او پیمانی شو

د بدرنګ او د ښایسته توپیر هم زر کړی
ښایسته دی چې خاوند د خزانی شو

چې ئې ذهن ستوری لاړو زندانی شو
حاجت ورک نور د پښو د زلوانی شو

په ځان مین

په ځان دوهره مین شو چې جهان ئې نه لېده
جهان لا څه کوی چې خپله ځان ئې نه لېده

قاتله ئې د ځان او د جانان وه د ځان مینه
لمبه لمبه ارمان سره ارمان ئې نه لېده

د ځان د مینی اور کې ئې نظر وسوځېده
سور ټیک ، د زنی خال ، مخ د جانان ئې نه لېده

جذبی د ځان د مینی ئې بینا سترګې ړندی کړی
د ګلو مېنځ کې ناست و خو ګلان ئې نه لېده

ژوندي په مړ حساب دي د رڼا نه شو بی برخی
ځلانده، رڼا ستوری د اسمان ئې نه لېده

په ګلو کې سندره

زړه مې راته وایې د بلبل سره جرګه وکا
ګل وکره ژوند کې چې مین ئې ننداره وکا

بیا په چکر راشه چې بورا دی هر کلی وکړی
ورک به دی غمونه شي چې ګل خوږه وږمه وکا

پریږده چې د ګل بوټی نه جوړه غټه ونه شي
سترې ددی لاری به ئې سیوری ته دمه وکا

نیمه شپه په کلو کې سندري خوندوری وی
ته په کې د سوچ د ازادۍ یوه ټپه وکا

مست د کونړ سیند به دی لاهو کړی په خیالونو کې
مه ځه پوری کلی ته د ستوری سره شپه وکا

د مینې ګلشن

غم به په غم باندې امبار کړمه
ځان به د غمه نه وزګار کړمه

نور به د ښکلو په محفل کې ګرځم
ګلشن د مینې به تیار کړمه

ښکلې مې خوښ دي چې پښتو ولري
غوارم چې ځان ئې خد متګار کړمه

تش ژبه نده دود د ستوري ځما
تل په پښتو مې کاروبار کړمه

چې پښتو ورکه شي پښتون ورکیږي
ځکه د مینې ئې اظهار کړمه

سر به ځما ستورو ته ورسیږي
چې سر د خپلې پښتو زار کړمه

پېزوان

په منده لاړه په کوځه کې ئې جانان پاتې دی
بیرته به راشي په ګودر کې ئې پیزوان پاتې دی

ملګرو کړ د مینې وکړی چې زرغون شي وطن
په محبت او مینه تل جهان ودان پاتې دی

زر نه زړېږی د چا زړه چې وی له مینې نه ډک
دا خو د مینې د ځوانۍ سره پیمان پاتې دی

په بوډاګانو کې چې ستوری چیری ونه شمیرۍ
خیر دی که ږیره ئې شوه سپینه سوچ ئې ځوان پاتې دی

د ځوانــــی زور

ماتــه چې ګــودر پــه غــاړه غـلـی په خندا شوله
مـخ کې ئې د مـینی محبت سرخی پــیدا شـولــه

زه ئې د سور ټیک او د شیـن خـال پــه نــنداره ومــه
خــلــکـو راکـتـلـی پـټه مـینه مـې رسـوا شـولـه

نــاز او اداګـانــی د ښـــکـلا سره مـلـګــری وی
هــر یــوه ادا ئــې د ښــکـلا سـره ښــکـلا شـــولـه

زور ئې د ځـوانـی د مـیـــنی جـوش راپــارولــې و
ځوانه ئې مـستـي وه پـه مسـتـۍ کې پـه نـخـا شـولـه

ستـوری چې راوختـل د شـپی تیاری خـوری شـولـی
خواتـه شوه راوړاندې په ذکات د خولی رضـا شـولـه

شپــه

ګـیلـی دې پــربـړده راتــه وخــانـده چې وخـاند مه
تـل پــه خــفــګـان کـې خـو خـوک ژونـد نـه کـوی

چې ستوری ښکاري او سپوږمۍ اسمان کې وي ولاړه
پـــه داســـې شـپه کـــې ژړا خــونـــد نــه کـــوي

د نــــاز کـــاتـــه

ګــــلـبڼ وی د بلبلـــو بـــس یـــوازی زه او تــــه وی
دا ستا د تـورو زلفو د اوربل لانـــدې مې شـــپـــه وی
نـو دا بـه ډ پـــره ښـه وی
نـــو دا بـه ډ پـــره ښـه وی

ډ پـــوه د ښـکلـې مـخ دې بـلـيد لـې په تـورتـم کې
د ګـلـــو په وړمـو کـې زما تــا سـره جــرګـــه وی
نـو دا بـه ډ پـــره ښـه وی
نـــو دا بـه ډ پـــره ښـه وی

کـیســی د محبـت وی بل مضمون په مینځ کې نه وی
د سترګـو پـه کـکـو کې په زیر زیـر د نـازکـاتـه وی
نـو دا بـه ډ پـــره ښـه وی
نـــو دا بـه ډ پـــره ښـه وی

بالښـت مې ستا ځنګل وی او ما سر وی پکې ایښی
دنـــیا نـه نـا خـــبره او د مـــینـــی ولـــولــــه وی
نـو دا بـه ډ پـــره ښـه وی
نـــو دا بـه ډ پـــره ښـه وی

بلبلی ګـډ پدلې کارغـان تـلـلـی وی لـه بـــڼـه
د ســـتـورو اتـــڼـــونـه وی هـم مـینه پـښتـنـه وی
نـو دا بـه ډ پـــره ښـه وی
نـــو دا بـه ډ پـــره ښـه وی

د خالونو نوکران

تول ښبر ئې فخر په اوږدو ښکلو وينښتو کوی
هر مازيګری ورته لوګی د سپېلنو کوی

ډيره نازولې ده د مور او پلار نيازبېنه ده
قدر ئې پخپل کور کې په شان د مېلمنو کوی

چا چې ده لېد لی په ستاېلو ئې مرېږی نه
يو خوا ئې ښايست دی بل صفت ئې د پښتو کوی

ډير زيات عاشقان ئې د خالونو خد متګار دی
خدای خبر په کوم يو به د سپينی خولې پيرزو کوی

هسې خلک وائې چې د مينی دود بدل شولو
نه ګوری ښايست ته څوک نظر ئې په پيسو کوی

دا د مينی زور د زړه راښکونکو ښايستونو دی
ځينی عاشقان چې نوکری د معشوقو کوی

دری او په څلورو معشوقو لا شيخ قانع ندی
هره ورځ دعا کې سوال د حورو د کمڅو کوی

ستوری په وطن مين دی نه دی په شين خال مين
تول شپه ګزمه د پښتونخوا په سردرو کوی

ارمان

چې هر څو تجربه کار او لوی پوهان شو
چې بوډا شو د ځوانۍ خپل په ارمان شو

تجربه چې د بوډا زور د ځوانۍ وي
بیائې وګڼه چې ستوری د اسمان شو

د مینې افسانه

خان په لکونو اخیسته جانان وړیا واخیست
سودا د عشق کې سودایې شو خان سودا واخیست

غرور د مینې د دولت زور ته سر نه ټیټوي
نوی لاخه کوی چې لاس تری زوړ اشنا واخیست

زه خو مین یم معشوقه مې د ښایست جوړه ده
ما ښایستونو کې ښایست د پښتونخوا واخیست

خوله مې خطا نه شوه، په زړه کې ئې ساتلی نه شم
نوم د جانان چې مې په ډاګه بر ملا واخیست

د خپلې مینې اظهار نور د لیک په ژبه کوی
لاس کې قلم او کاغذ ستوري د سبا واخیست

د عشق برخه

د سړو سره چې کینې، سړې کیږی
هر مجلس لری تاثیر، که څوک پوهیږی

چې خدای چاله احساس د مینې ورکړی
نو ئې زړه بیا د جانانه نه صبریږی

زه دنیا کې، ته عقبا کې جانان غواړي
شیخه ستا او څما کلی کله کیږي

څما عشق حقیقي، ستا مجازی دی
حقیقت کله مجاز سره سمیږی

د عشق کار کې د هر چا ده بیله برخه
د چا ستوری دی تیاره، د چا ځلیږی

سوکالي

بې پښتون نه سوکالي د وطن نه شته
بې له مینې خوشحالي د مین نه شته

د ژوندون د سبا جوړې هنګامې دي
هنګامې د سبا چا ویل چې نن نه شته

بلبلان خو ډلې ډلې پکې ګرځي
پابندي نوره د عشق په چمن نه شته

ای ناصحه خوله دې چوپ که ستوری وائې
دلته ستا د وینا ګانو شوقمن نه شته

پسرلی

پسرلی د ګل ځواني ده یو څو ورځي وی تېرېږي
زه هغه پسرلی غواړم چې تل ځوان وي نه زړېږي

چې د مینی پاچاهی وي جذبه زړه کې د ورورۍ وي
امن راشي بیا وطن ته، د زیاتی کډی بارېږي

په نظر پابندی نه وی د هر چا نظر آزد وي
که باچا وي که ګداوي، یو شان حق لري ګړېږي

ستوری رونړ د خپلواکۍ وی، خوشحالی وي کور په کور
د پښتو چمن سمسور وی او پښتون بلبل چغېږي

مانا

په لفظونو مین نه یم په مانا یم
خو لفظونو کې مې ښه مانا خوښېږي

ښایست ستا جانانه لویه معجزه ده
یاد لفظونو کې د ستوری نه ځائېږي

پت

څه به کاندی شتمنی د مال دولت
شتمنی چې نلري دروغ صورت

شتمنی دروغ صورت له دولت ښه ده
بیا له دې ښه عقل پوهه او عزت

بې عزته او بې پته ژوند خوند نه کا
پت دی ټولو شتمنیو کې اوچت

چې د پت او عزت ژوند پرې ارام وکړي
خدایه ورکړی دومره ستوری ته طاقت

روغ صورت

روغ صورت چې نه وي مال او دولت څه دي ؟
دولت نه غواړم، هستی دروغ صورت را

چې د خپلې پښتو مینه پرې وپالم
پاکه ربه دومره مټو کې قوت را

تاریخ

تېر چې شو تاریخ شو خیال د نن او د سبا کوه
هر کار د ملګرو او مشرانو په سلا کوه

پند واخله تاریخ نه څه چې تېر شو بدلېدی نه شي
اوس به څه کوی ددی پوښتني نه بینا کوه

نه دي ژوندي شوی چیرته مړی په ژړا باندې
مړي دی خدای وبخښي مړو ته دوعا کوه

پام کوه په نوی کول چې دا ګلان تالا نه شي
هر څه چې کوی سوچ د ژوندون د پرمختیا کوه

خپلو هېره کړیده د حال ئې نا خبره دي
لږ شانی تپوس خو د پښتو او پښتونخوا کوه

پوهه دی څراغ که چې د ژوند تیاری روښانه شي
ستوری د اسمان شه لاندې ځمکې ته رڼا کوه

بــهانـــه

پــه نـیمـه شـپـه راپـاڅـېده نـیـازبـیــنـه پـه بـهـانـه
دیــدن تــه د یــار لاړه نــازنــیــنــه پــه بــهــانــه

ریــبــار ســره وتــلــی وه ګـلـبـڼ تــه غـلــي غـلـي
چــکــر د پــسرلــی تــه ګــل وریــنـه پــه بـهانـه

ما خـوب کې وه لېدلی چې ئې پـریـښـودم یـوازې
جـرګــه راســره نـه شــوه لــونــګـینه پـه بـهانـه

پلو لاندې ئې وکـتـل خـو مـخ ئـې رانـه پـټ کـړ
پــه تــور د مــیــنـی تــوره ماجـبـیـنـه پـه بــهانــه

پـرون چې ورتـه لاره کـې پـه مـخـه بـانـدې راغـلـه
د ســـتـوری سره تـم نـه شــوه حسیــنـه پـه بـهانــه

لوزونه

چې رنګ دې د ځوانۍ په خپل رخسار کې خندوی
قسم دی چې ښایست دی په څو چنده زیاتوی

زرګونه عاشقان به دی د مینې طلبګار وي
چې ته د مینې اوره ارمانونه سوزوی

قاضی ته حاجت نشته، بیا به ستا حکم چلیږي
پخپله رضا خوښه بیا کوه چې څه کوی

د ستورو په رڼا کې به مې کلی ته را درومې
ځما سره جانانه به لوزونه پخوی

د هنر مینه

چې ګرزېدل ئې زده کول، ډېر غورځېدلی دې
بیا پاڅېدلی دې، په وړاندې تللی دې

چې غورځېدلو کې ماهر شو ګرزېدل ئې زده کړل
د زده کړې فن کې د ژوند راز ته رسېدلی دې

پښتنې مور ورته د ننګ او پښتو درس ورکړې
د پښتونوالې په قانون یې پوهولی دې

د وطن مینه کې پروا د ګړنګونو نکړې
خپلې پښتو د ګړنګونو پورا یستلی دې

ستوري حجرو د تنګ تکور سیلونه ډېر کړېدې
د هنر مینې شاعرۍ ته هڅولی دې

د ژوند خواږه

پښتانه دي په خوږو د ژوند ماړه شي
هر پښتون دې د پښتو په غېږ کې شته شي

چې سلما او پوهیال پرې خوشحالېږي
مبارک دې د نسیم ستوري واده شي

د عشق افسانه

بدله زمانه شوه اړوی د یارانی رنګ
نغمه د ژوند شوه نوی، نوی شو د ترانی رنګ

مین شو بې ریباره مخامخ خبری کېږي
ښکارېږي چې بدلېږي نور د عشق دافسانې رنګ

زړی شولی نا چلی، تول په نوو پیمانو شي
سوچونه شولو نوی، ګلګون شو د پیمانی رنګ

یو غلی اوښتون دي چې ذهنونه ویښوي
جام نوی، ساقی نوی، نوی شو د میخانی رنګ

شپه تېره شوه سبا دی د سهر ستوری راخېژي
سازونه شولو نوی، نوی شو د زمانې رنګ

تنده او منده

یو ویل په تنده ده په منده نده
بل ویل په منده ده په تنده نده

ستوری ویل ماته خو داسمه برېښی
په دواړو ده په یو کې غونده نده

د عشق فلسفی

د عشق فلسفی شي چې فکرونه وسېزي
په اور د خپل احساس کې دلیلونه وسېزي

د زړه او د دماغ کلی د عشق دنیا کې نشي
احساس د زړه غالب شي ، ټول سوچونه وسیزي

پندونه دی ناصحه د مینو نه په خنګ که
په سوز کې به د مینی دی پندونه وسېزي

پروا د مال دولت کله کوي ملنګ د مینی
کچکول د محبت کې دولتونه وسېزي

د ستوری نه د غم پوښتنه مه کوه جانانه
ستا غم چې زړه ته راشي ټول غمونه وسېزي

یادونه: فلسفه پوه یا فیلسوف

د محبت تورن

څه عجب غوندی قانون ددی وطن دی
په ګلبڼ کې د طوطیانو زاغ واکمن دی

یا به مري یا به توبه کړي له سندرو
چې بلبل او غزل خوان ددې چمن دی

د پیشو سره د مږی یارانه ده
په تهګی او په چل ول د ژوند چلن دی

د ربنتینی عاشق دلته ګذران ګران دی
چې په مینه او ربنتیا باندې پتمن دی

خامخا به له نفرت ئې زړه خالی وي
چې په تور د محبت ستوری تورن دی

مهلت

پیدا یښت سره پلان د مرګ هم جوړ شو
ژوند د مرګ او پیدا یښت تر مینځ مهلت دی

دې مهلت نه ګټه واخله که پوهیږې
خوشبختې د انسان مینه او محبت دی

پردیس بچی

جوړ به په تندی چپه کاکل کړمه
ګل به دې د ښو د اوربل کړمه

رنګ به د پښتو مینی ته ورکړمه
دا پردیس بچی به خپل راخپل کړمه

پوهه به «پوهیال» سره ملګری کړم
پت به د «پتوال» د پتکی ول کړمه

تل خو به خاطر د «خاطری» کوم
«ښکلي» رانژدي شه چې دې ښکل کړمه

خیال به په «سوما»او په« هما» ساتم
پوخ به د «یما»، «سنګر» مورچل کړمه

دې پردي وطن کې چې پردي نه شي
پام به په روزنه د «ایمل» کړمه

دا یوه بیلګه ده د پردیس بچو
نور پردیس بچی به یاد بل ځل کړمه

دا د سبا ستوری دی راخیږی به
دا تورتم ژوندون به پري بدل کړمه

غږ د ازادۍ به انګازه کړمه
جوړ د انګازی نه به غزل کړمه

لوۍ به ئې دیرو د پښتنو کې کړم
ټنګ ټکور رباب به ورسه مل کړمه

ستوری به رڼا راته د شپې کوی
اور به د رقیب په زړګی بل کړمه

ذهنی غلام

نه د ځان پکارېدی شي نه د قام
خدای دې مه کړه د پردو ذهنی غلام

د پردو ذهنی غلام ځان ازاد بولی
ما د ستوری اورېدلی دا کلام

ګونګه مېينه

سوی جل وهلی د ازاد ژوند ګل دری دي
څه چې څو جانانه دلته ګرانی زمونږ شپې دي

دلته چې او سېږی څوک بد ته به تل ښه وائي
دلته چې ګرېږی څوک خپله ژبه نه وائي

دلته ازاد سوچ ته ودریدلی غرغری دي
څه چې څو جانانه دلته ګرانی زمونږ شپې دي

دلته دی ړانده مین، نه وینی د یار ښکلا
دلته دی کاڼه مین، نه اوری د بنګړو شرنګار

دلته مینه ګونګه ده هسی اشاری دي
څه چې څو جانانه دلته ګرانی زمونږ شپې دي

ستوری وائي دلته د پښتون بلبل چغار نشته
شیخ او په زاهد باندې باور او عتبار نشته

خوری حرامی غوښې خو په لاس کې ئې تسپې دي
څه چې څو جانانه دلته ګرانی زمونږ شپې دي

ښکلی جانان

څو به زلفی ئې په خیال کې لوبوومه
د خپل خیاله حقیقت نور جوړومه

باده راشه تا د ځانه سره بیایم
د خپل کلی په کوڅو دی ګرزومه

سر به کړو ښکاره ځما ښکلي جانان ته
که ته ځې بیا ځه، زه بېرته نه راځمه

یابه زه هم د خپل خیاله سره خیال شم
یابه ستوری د بیلتون راغورځومه

د عقبا حوری

ته چې لاس دوعا ته جګ کړی ټول پوهېږي
چې دي حوری د عقبا شیخه یادېږي

چې خدای ستوری ته پدي دنیا ورکړي
نو دا ستا وربانديي ولې نه لورېږي

پوهیال

د پت، ښېګړی او له توری جوړه یاره
پوهیاله وفاداره، ننګیاله لوئ پښتون شی !

لیری بهر له پښتونخوا
پردی وطن کې شوی پیدا
خو پښتو ژبه زده کړه تا

پښتو کول دی هم زده کړیدی له پلاره
پوهیاله وفاداره، ننګیاله لوئ پښتون شی !

پیدا ایښتی پیدا هوښیارئي
په هر یو کار کې استاد کارئي
رښتیا پوهیاله پوهنیارئي

پوهه دی ګل شه د قامی خدمت د پاره
پوهیاله وفاداره، ننګیاله لوئ پښتون شی !

ته په پښتو ژبه ګړېږی
په جرمنی لا نه پوهېږی
پدې د ټول ټبر خوښېږی

په پښتو پال زړه کې د ستوری جوړی لاره
پوهیاله وفاداره، ننګیاله لوئ پښتون شی !

بد بخـتـی

چـــې لـــه ژبــې او کـلــتــور خـــپـل نـه جـدا شي
پـه ذهـنـی کــړکــېـــچ اخـــتـه بــه خـامـخـــا شـــي

لـــه دې غـــتـه بـــد بـخـتـــی پـه دنـیـا نـــشـتـه
چـې قـاتـل څـوک د خـپـلـه ځـان او داشـنـا شـــي

اخـــتر

مـــبـــارک دې لــــوی ورو تـــه دا اخـــتـــر شـــي
هـر یـــوه تـــه دې نـــیـک مـــرغ او بـــخـتـــور شـــي

سـتـوری ! ویـل اخـتـر بــه لا نـــور خـــونـدور شـــي
چـې دا ټـول پـښـتـانـــه غـونـډ پـه یـو ټـــغـر شـي

پښتو ده مینه

پښتو کوم، پښتو پالم پښتون ځلمی یمه زه
د پښتو سرخپل زاروم د قام بچی یمه زه

د آزادۍ او خپلواکۍ نشه په سر کې لرم
د غرو لمنو کې او سېږم غرنی یمه زه

د اتفاق او ورورولۍ تخم مالت کې کرم
وږمه د سولې خپرومه پسرلی یمه زه

پښتنی مور پیو کې ځواک د قربانۍ راکړی
د قام وطن او د پښتو نه سپېلنی یمه زه

پښتو ده مینه، چې د مینی ستوری تل ځلاند وي
خدمت د مینې به کوم چې څو ژوندی یمه زه

بې تورې تورزن

چې توره نلري او بې تورې تورزن کرزي
پدې جامه کې خو د کلی ټول دروغجن کرزي

پخوا ئې بل ته، بیا ئې یار ته، اوس په یار وائې دروغ
دا رنګ دروغجن خو یارانه کې مخ تورن کرزي

په دروغو جوړ جهان د مینې خو پایښت نلري
دروغجن مین پدې جهان کې کرغېړن کرزي

ستوری بې پت دروغجن د مینې جوکه کله کڼي
مینه د پت خبره ده، مین پتمن کرزي

د ځنګل قانون

انسانیت له انسانانو نه بېلیږي
دې دنیا کې د ځنګل قانون چلیږي

ساتندوی چې د حقوقو د انسانو
اوس ئې خپله دا حقوق په لاس ماتیږي

تو پیر ورک د مدنیت او د وحشت شو
مدنیت بیرته وحشت باندې بدلیږي

انصاف وتی دی د لفظ د انصاف نه
عدالت دی ناچل شوی نه چلیږي

بې منطقه شو منطق فلسفه پوچ شوه
خدای دې خیر کړي ستوری نور به څه پېښیږي

سلا

لکه چې زړه دی څما زړه سره سلا کړېده
څما په زړه چې وه هغه خبره تا کړېده

نور دربیار د درلیږلو حاجت پاتی نه شو
وعده د مینی دی په ډاګه په رښتیا کړېده

د ګل ښایست نه چې په بڼ کې بلبلان زارېږي
پور دې ورکړی دې که ګل د ښایست غلا کړېده

نور به رقیب او غمازان د کلی واړه تښتی
چې اوریدلی دی، تابیا خوښه څما کړېده

چې د بخت ستوری مې د عشق اسمان کې وځلېدو
خدایګو د کلی لویو وړو راته دعا کړېده

توان د اتفاق

دا ملنګ د مینې دی، نه مال او نه دولت غواړي
زړه کې د انسان جذبه د مینې محبت غواړي

وائې پښتانه په ځانځانۍ کې غوړېدی نه شي
سوچ کې ئې توان د اتفاق او دوحدت غواړي

هم په انساني حقوقو ننګه او پښتو کوي
هر یوه انسان ته ژوند د پت او دعزت غواړي

کلي نه وزي خوله او لسه وتل نه مني
تل په ټولنیز ژوند کې انصاف او عدالت غوړي

مینه ئې د سولې، ازادۍ سره تړلې ده
ستوری دې د سولې د نفرت ځینې نفرت غواړي

لباسي يارانه

د مينې دود بدلېږي لباسي شوه يارانه
په زړه باندې يوه او په خوله بله ترانه

ملنګ له ښکلو خير غواړي ساقي د ميخانی شو
په غاړه کې کچکول دی او په لاس کې پيمانه

ساقی تسبې راخستي د جماعت په ګوټ کې ناست دی
په نوم د جانان اړوي يوه يوه دانه

باور د معشوقو په عاشقانو باندې کم شو
له زلفو جوړوي چې خپل جانان ته زلوانه

اخلاص کډه کوي د رومي يارانو د محفل نه
وينا او عمل شولو يو د بله بيګانه

بيګا ستوری ولاړو چې د ېرې ته زمونږ راغله
تکل ئې د جنګ کړی و د سولې په بهانه

ښایسته سوچ

سوچ چې زلمی شي نو د خپل ښایست رڼا کې اوسي
مینه چې ځوانه شي نو لته د ښکلا کې اوسي

سوچ چې ښایسته شي ارادې د زور زیاتي نه مني
که دا په زړه کې د اغیار که د اشنا کې اوسي

د سوچ ښایست لا پسې زیات شي چې د مینې شي مل
شي ملکه د ښایست بیا زړه د هر چا کې اوسي

چې ملکې د ښایست ټولې په تعظیم دي ورته
هغه ښایست خو سردرو د پښتونخوا کې اوسي

د پښتنې ښایست چې ستورې ! پلوشې خپرې کړې
رقیبان واړه سودایي شو په سودا کې اوسي

د ړنــدو ښــار

د ړنــدو ښــار دی دلــته ښکلو ته کتل نه کېږي څوک
سترګې دي پټې کړه څه مه وينه ليدل نه کـېږي څوک

دلـته د شـپې ورځې تـوپير نه شته دی ورځ هم شپه ده
د تـورې شـپې نـه رڼـا ورځـی بـېلول نـه کېږي څوک

دلـته پردی پـېژنـد چلـېږي خپل پـېژند نه شته دی
پـه خپـله نـامـه بـاندې د ځان هم نومول نه کېږي څـوک

دلـته غـوږونه اوريدلی شي خولې ګونګـې نـه دي
خلک هر څه وائی خو صرف رښتيا ويل نه کېږي څـوک

دلـته پـوهـان او لـيکوالان ړانـده دي نـه ويـني هـيڅ
سـتـوري ! ته وو ايـه څه مه لـيکه لوستل نه کېږي څوک

د اولس مېړنی

د پردو چې څوک تقليد کوی، پردی شي
چې د خپلو کړي پالنه مېړنی شي

مېړنی د اولس نه مري تل ژوندی وي
که هر څو د ځمکې لاندې ئې کورګی شي

معنوي پانګه چې څوک خپل قام ته پرېږدی
د قامي ذهن نه کله بيا وتی شي

په تاريخ کې د غيرت به ئې نوم يادوي
چې د قام او د وطن نه څوک لوګی شي

چې د پت، ښېګړي، توري، وفا جوړ وي
هغه ستوری په اسمان کې ځلېدی شي

جانان

مینه چې وي مینه په پلکونو نه ماتېږي
تل د سره تېره یو تر بله نه ځارېږي

لاره د جانان د کور چې چا ته شي په نښه
ځي راځي مسکی شي د غه لاره کې ودرېږي

وینه مې د پت او د پښتو په نامه زار کړی
ځار چې له پښتو شي زړه مې داسې خوشحالېږي

تورو بلاګانو تورتمونو ته اجل دی
روڼ د سبا ستوری ! دی رڼا کوي ځلېږي

د عشق کاروان

مینه د ژوند ساده بې د مینې ژوند او چیړي
چیرته چې وي مینه ژوندون وده کړي غوړیږي

نه شي د نفرت او مینې دواړو سره کلی
مینه چې وي زړه کې د نفرت کډې باریږي

زور ازمایښت شویدی د زور نتیجه زور ده
ربړي خو د ژوند د محبت په لار حل کیږي

چا چې لار د سولې او محبت ټینګه نیولې ده
رسي به منزل ته که ستومان نه شي خوځیږي

زه د عاشقانو د کاروان سره روان یمه
نشته دی ډیوې ته حاجت ستوری ! چې ځلیږي

اختر (۲)

ورځ د اختر کې پیوستون مرور زړونه کوي
غاړه غاړې شي د یووالي تړونونه کوي

نفاق د کلي نه شړي د اتفاق په توره
مبارکۍ کې د اخلاص خپل سوګندونه کوي

فکر له بنده را اخلاص شوی دی ازاد ګرزي
خیال سره مل دی نوي نوي نوښتونه کوي

عقل د زړه احساس کې سیزي چې پخه شي مینه
د شپې د ستورو سره د نګو غرو سپلونه کوي

د ژوند مستي

خپلې کوډلې نه د عشق په فن محل جوړ کړه
خيالي تصوير پکې د ښو د اوربل جوړ کړه

چې د ښمنانو نه د مينې مين وژغورل شي
د پښتنې مينې د تيرو تينګ مورچل جوړ کړه

چې بوډاګان پکې ځوانان شي هيلې هم شي پېغلې
رنګ رنګ رنګونو نه د عشق دباغچې ګل جوړ کړه

ستوري ته وايه چې مستي د ژوند تمامه نه شي
چې بې شرابو محفل مست کړي مست غزل جوړ کړه

سرچپه د ستور

چې رڼا ورځ توره تیاره شي وایه بیا به څه کړې
د ژوند دستور که سر چپه شي وایه بیا به څه کړې

چې د وفا ځای جفا ونیسي په توکو توکو
چې دې اشنا سره پتنه شي وایه بیا به څه کړې

چې مېلمانه دې کوربانه شي واک راخپل کړي د کور
ته په خپل کور کې مېلمنه شي وایه بیا به څه کړي

چې غل قاضي شي او قاضي د غلا په تور تورن شي
جوړه ښکاره مقدمه شی وایه بیا به څه کړي

چې د سبا ستوری ماښام راخیژي نه وي رڼا
که د تقدیر دا فیصله شي وایه بیا به څه کړې

تخیل او حقیقت

یو ویل شاعر دی تخیل کې ګرځي
د حقیقت سره[1] سرو کار نه لري

بل ویل نوښت د تخیل محصول دی
بې له نوښته ژوند بها نه لري

تل تخیل په حقیقت بدلیږي
قانون د ودې بله لار نه لري

چې د احساس لمبو کې ځان سوزوي
مینه سور اور دی خو انګار نه لري

چې تخیل ستوری موضوع کړه د شعر
په شاعر دا تور اعتبار نه لري

---

١) سره

وړوکی پښتوال

د زاړه سوچ نه ځان وزګار کړه
نوی نوښت پلی په لار کړه

ښکلی وړوکی پښتوال یار که
د عشق له راز ئې خبردار کړه

پوه ئې د مینې په دستور که
په پښتونواله ئې سینګار کړه

چې پښتانه په یو مرکز راټول کړي
په خپل وطن کې ځان واکدار کړه

چې قام ولس کې وروروليي راولي
هر یو د بل ځینې ځان زار کړه

چې کلي کور کې تربګني ورکه کړي
ژوندون د سولې په کرار کړه

چې د پښتو ګلان غوټۍ ونیسي
پښتون بلبل پکې چغار کړه

د پښتونخوا بیرغ اسمان ته جګ کړئ
چې پرې بیا ستوری افتخار کړه

ګونګه ژبه

قلم مې بیا د لیک په ګونګه ژبه ګړیده
دا ستا د شوخو سترګو په صفت نه مړیده

لفظونه د رنګونو ئې راټول ستا د ښکلا کړل
زرګونه ئې راجمع کړل بیا هم به کمیده

تصویر ئې د لفظونو جوړوو دا ستا د حسن
ترنیمې شپې لګیا و هڅه و نه ستړی کیده

د تورو زلفو شپه کې دې د مخ ډیوه وه بله
خالونه د تندي دې لکه ستوری ځلیده

ځان پرستي

دا دستور د میني هر ځای کې چلیږي
معشوقه د عاشق خپل څنګ کې خوښیږي

عاشق نه مني په مینه کې شریک بل
د خپل ځان احساس په مینه کې زیاتیږي

ستا د میني دود جدا دی ای وطنه
شریکان پکې ملګري ګڼل کیږي

چې په تا شومه مین ښکلا پرست شوم
ځکه ځان مې ستا په مینه کې ورکیږي

راته وایه ته به ولې ښایسته نه ئې
چې دې ستورې د اوربل په سر ځلیږي

نوی ژوند

چې زړه د عقل کور ته لاړ شي د سلا لپاره
لکه د شمعې سوزوي ځان د رڼا لپاره

ټول پښتانه په یو ټغر یو نغري ټولوي
د نوي ژوند او د وطن د پرمختیا لپاره

د مینې جوړ شولو انسان په مینه پایي انسان
مینه پیدا کړه خدای د ژوند د پایښتیا لپاره

زړه چې د مینې وي خالي نو د نفرت به ډک وی
نفرت ابادې ورانوي، بد ، دی هر چا لپاره

د وطن مینه کې که سوزی ستوری سوزه پکې
وطن لیلا ده سره دې ځار کړه د لیلا لپاره

برګودر

پتـه خـونـه ده چـې زه څـه کـوم د چا پـه خـاطـر
د بــرګــودر لاره څــارمـــه د اشـــنـا پـه خـاطـر

هـر مـازيګـر اشنـا زمـا پـه دغـه لار تـيـريـــږي
ګـل ئـې پـه غـاړو کـې کـرمـه د وفـا پـه خـاطـر

مـنـګـی اوبـو پـه سـر ګـډيږي مـين سـپـل تـه ورځي
پـښـلـې لـه مـخـه پـلـو لـري کـړه د چـا پـه خـاطـر

داسي نـغـمـه شـي چې بـوډا زړه پـه مستـۍ راولي
د ځـوانـۍ يـاد ئـې شي تـازه ځـوانـې دنيا پـه خـاطـر

چې د مـاښـام ستـوری راخـيـژي جـانـان کـور تـه راځـي
د شـپـې تـيـارې بـيـا تـيـروي د سپين سبا پـه خـاطـر

د محبت سندره

زرې زرې مې زړه دی خو مې اوښکې نه تویېږي
که اوښکې تویومه نو اغیار پرې خوشحالیږي

توان د محبت او جذبو دواړه لرم زړه کې
نو ځکه مې احساس د پاکې مینې نه ځاریږي

زما د مینې تول خوک په ډبرو کوی نه شي
راجمع که ټول غرونه کړي بیا هم پسې کمیږي

په بڼ کې د پښتو به بیا بلبلې په ګډا شي
قامي وحدت ګلونو غوټۍ کړې دي غوړیږي

غوربونه که اغیار خپل غوځوي نو دائې وخت دی
زما د محبت سندره لا پسې جګیږي

دا ستوری د اسمان که خوک په کاڼو باندې ولي
په سر به ئې دا کاڼي له اسمانه راوریږي

سربازي

مینه پښتنه ئې په مستۍ ده، نه تمیږي
سرسره کړي لوبې سربازۍ ته روانیږي

خوي ئې د اوبو دی، چې هر یو لوښی رنګ نیسي
کلک دی د فولاد په شان چې رنګ ئې نه بدلیږي

وخت به بدلوي او نوی عصر راولي حتمي
دې د وخت غلام نه دی چې وخت سره ګډیږي

پته د جانان د کور خو ستوري ته معلومه ده
لاره که اوږده ده، په مزل باندې لنډیږي

د عقل پیمانې

پرخه د ګل په مخ پرته وه پاڼې نه ښکارېدې
بلبلان ګل ته په سجده وه زما ته یادېدې

زړه مې په خیال کې ستا د زلفو نه تالونه جوړ کړه
د ځوانۍ هیلې را ژوندۍ شوې پکې وځنګېدې

چې په تالۍ کې د پښتو ئې خوشبوئې خوره کړه
احساس د مینې کې د عقل پیمانې ماتېدې

ستوري ته یاد شو د ځوانۍ هغه خواږه وختونه
هر مازیګر چې تلې ګودر ته په دې لار تېرېدې

د چــیــنــي اوبــه

نــه مــاتــوي تــنده د شــرابــو پــيالــی مــه راوړه
لاړ شه ساقي لاړ شــه د چیــنـي يــخــی اوبــه راواړه

دا اوبــه د جــل وهــولــو تــنــده مــاتــولــي شــي
خــيال ئي د جانان پــه تــورو زلــفو لــوبــولــي شــي
زور مــســتــي د مــيــنــي مــحــبــت ئي پــارولــي شــي
يو منگی پــه ســر او دوه پــه غــيــږه کــي درانــه راوړه
لاړ شه ساقــي لاړ شــه د چــيــنــي يــخــی اوبه راواړه

زه ډيــر زيــات ســتــومــان يــمــه لــه لــېری نه راغلي يم
دنگو دنگو غــرونــو پــه ســرونــو راخــتــلــي يــم
گــل کــرمــه ژونــد کــي پــه تــکــل ئــي راوتــلــي يــم
نــاخــي بــه بلبلــي صــرف ديــرال ورتــه بس ته راوړه
لاړ شه ساقــي لاړ شــه د چــيــنــي يــخــی اوبــه راواړه

تا که ساقي چيرتــه بــي شــراب نــشــه لــيدلــي وي
اوړي کي شــومــړي زمــونــږ د کلــی به دي سکلی وي
رنــگ رنــگ خماړونه ئي په هر گوټ کي ساتلي وي
ستوری ته شومړو سره سوکــړک او لــږ ســابــه راواړه
لاړ شه ساقــي لاړ شــه د چــيــنــي يــخــی اوبه راواړه

د حرکت فلسفه

پښتني مور د ننګ ځانګو کې ځنګولی یمه
پلار په اوږه په غرور غو کې ګرزولی یمه

د پت، ښیګړې او وفا ، پتکی به کوز نه کړمه
پښتون زلمې یم په پښتو باندې ښاغلې یمه

د ازادۍ او خپلواکي نشه په سر کې لرم
د سربازۍ ډګر ته تل په ګډا تللې یمه

ځمه جانان پسې اخر به ئې د ځان کړمه زه
د حرکت په فلسفه ښه پوهېدلې یمه

ستوري یوازې نه دې هر یو انډیوال ئې وائې
خدمت د قام او د وطن ته ملا تړلی یمه

د عشق کتاب

يار مې مالـيار دې مينې بڼ کې ګل کرل غواړي
د اغزو جرړې اوس له بيخه راويستل غواړي

بلبل پرېږدی چې د ګل بوټو کې سندرې وائې
تورکارغان نه پرېږدي د باغه ئې شړل غواړي

د باغ په خنده کې د فن هنر د پره جوړوي
د ازادۍ نغمه رباب کې غږول غواړي

چې د مجنون او ليلا عشق ورته حيران پاتې شي
پخپلو وينو د عشق سور کتاب ليکل غواړي

خپلې پښتو ته د هسک ستوري سلامې ودروي
جنډه د سولې جګوي هسک ته ختل غواړي

ياداونه: هسک جک ته وائي خو د بيت نيکه په شعر کې د اسمان په مانا کارول شوېدي چې
هسک ولاړ دی درناوی کې پدې شعر کې هم د اسمان په مانا کارول کېږي

نــوی کـــال

نــوی کال نــدي چې زوړ ســوچ پکې ښاخونه کوي
نـوی کال هــغه دی چــې نــوي ســـوچ ګلــونــه کوي

چې سوچ زلمي شي لــیکوالان د قلــم تــوره واخلـــي
د نـــوی ژونــد د پـــاره نـــوی نـوښـــتونـــه کـوي

د نـوی کـال سـره جــوړه چـــې پسرلـــې تـل راځـــي
بـــخـــت د بلبلــو دې چــې باغ کــې اتــڼونــه کوي

چې سمه او غر پکې سمسورشــي، اثـروکـړی پــه زړه
غـم کــډه وکــړی خــوشــحــالی ځپلـــې زړونه کــوي

چــې عـــاشـــقــان پکې دمه شي د اوربل سوری کې
د لونګــیـن خوا کې سینې په ســر خــوبــونــه کــوي

چې زوړ زړه ځوان شي، بوډاګان هم پــه مستې راولـــي
ســترګـــې د زړه ســــره روانـــې شــې سیلونـــه کـوي

پــه ســتوري بــاندې نـوی کال، پسرلی هلــه راځي
چې پـښـتـانــه د خــپل یــووالــې تـــړونونــه کـوي

د بابا ژبه

مین مو لباسي شولو وفائي هېره کړېده
عشق کي زرپرسته شو، ښکلا ئي هېره کړېده

ما سره ئي څو ځلي وعده د راتلو کړي وه
هسې انتظاريم، وعده بيا ئي هېره کړېده

ښکلو سره لاړ زاهد اوږدی تسپی په غاړه کړی
نور سودا په لاس کوي نسيا ئي هېره کړېده

ما ويلي چي رنګ به د پښتو مېني ته ورکاندي
پوه نه وم پښتو او پښتونخوا ئي هېره کړېده

ستوري ويلي څه پري که ډېر شو د خوشحال خان لمسي
خپله خوږه ژبه د بابا ئي هېره کړېده

توپانجال

اور به بل کړي د رقيب په زړګي باندې
که يو ځلی شي موسکئ راته وخاندي

ستا د زلفو توپانجال«۱» کې چې څوک ګير شي
بيا ترې کله نو وتلي شي د باندې

کشکې زه دا ستا د غاړي لونګين وي
ځنګيدلې دې هميش په سينه باندې

د کبير ستوري به هله زړه د مه شي
چې اوده شي ستا د تور اوربل د لاندې

۱) توپانجال د مرغيو د نيولو يو ډول جال دي چې ډېرې مرغي پکې په يو وار نيول کېږي.

د وینو رنګ

څو بـــه جــانــانــه تـــا ســره مېـنـه پـــه غـلا کوومه
قســـم دې نـــوره ئـــې پـــه ډاګـــه بـــرمـــلا [۱] کـــوومه

خلک چې هر څه وايي ودې وايي ، خولې ئې خـپلـې
نــه د نــاصــح، نــه د رقــيــب د خــيال پـــروا كـــوومــه

خـيـال كـه ساتم، جانانه ستا به ساتم ستـا د مينې
د زړه لـــه كـــومـــې نـــه لـــوزونـــه د وفـــا كـــوومـــه

ما خپلـې مـــينـې تـــه د زړه د ويـــنــو رنـــګ وركـــړې
پـښـتــون زلـمـې يـــمـه پـښـتـو بـــه خـــامـــخـا كـوومه

بـــيـــګـا چې ســـتوري و ولاړ او تـــه پـــه بـــام راخـــتـې
پـــه زړه دې څـــه وو دا پـــوښـتـــنـه اوس لـــه تـا كـــوومـــه

۱) ښکاره

پلو

په فن د مینې خوږولې شي ترخې خبرې
تا په کنډه تللې دې د خپلې خولې خبرې

د پلو لاندې د جانان لور ته کتل دې زده دي
د زلفو دام کې د مینو رانیول دې زده دي
د محبت کیسې په زوره اورېدول دې زده دي
د کانې کرښې دې د مینې دا خوږې خبرې
تا په کنډه تللې دې د خپلې خولې خبرې

ستا په خبرو کې نوښت او دلیلونه شته دي
د محبت او پت غیرت پکې رنګونه شته دي
د نوي ژوند د پاره نوي ارزښتونه شته دي
د وفا توکې دي جانانه ستا پخې خبرې
تا په کنډه تللې دې د خپلې خولې خبرې

خپله پښتو مینه کې سر ته رسولې شي ته
ډګر د مینې کې له سره خپل د نګلې شي ته
ستورې شاهد دي چې د مینې دود پاللې شي ته
د پښتو ډکې دي د مینې ستا درنې خبرې
تا په کنډه تللې دې د خپلې خولې خبرې

دیــدن

ددې ژونــدون سپـرلـي بـې تـه ښـکاری خزان جانانه
تا نه لوګی، تـا نـه شـم ځـار، تا نه قربـان جانـانـه

پـه خـوب کـې هـره شپه راځـي پـه وینښه هم که راشي
دا بـه پـه ما باندې احسـان وي ستـا بې شـان جـانـانـه

بې ستا د یاده مې بـل یـاد پـه زړه کـې ځـای نلـري
ستا دې قسم وي هېر دې نه کړي خپل جانان جانـانـه

مـــا درتـــه لاره کـې ګـلـونـــه درېـــدی کــرلـــی
داستـا دیـدن مې د زړګی دې لوی ارمـان جـانــانـه

هـر شـپـه ســتـوري مـا او تـا تـه غـلـي غـلـي ګـوري
زمونږ د مینې او وفـا لـیـکـي داستـان جـانـانـه

د نظر آزادي

خومره به ښه وي چې د میني ډک ژوندون جوړ کړو
دا وران ویجاړ او کنډواله کور د پښتون جوړ کړو

چې د خپل کور واک کړو راخپل او بیا واکمن شو د کور
د پر مخ تګ او سوکالۍ په لوري یون جوړ کړو

چې د پښتو د پسرلي ګلان غوټې ونیسي
په یو ټغر د ټولېدو قامي ترون جوړ کړو

چې د پوهني قافیلي پکې شاډوله کوي
د قام اولس په ژوند کې داسې اوښتون جوړ کړو

چې عاشقان پکي راغونډ وي ټول د عشق ښوونځی کې
د سوچ او فکر آزادۍ د عشق مضمون جوړ کړو

چې د نظر د آزادۍ ستوري ځلېږي پکې
په پابندۍ وي پابندي داسې قانون جوړ کړو

داستان

اسماني کتاب کې مالوستي بيان
چې تعبېر شته د خوبونو دانسان
د خوبونو يوه کيسه درته کوومه

پېښه شوې ده په ملک کې د کنعان
د يعقوب عليه السلام دولس ځامن و
خو په ټولو کې يوسف و ورته ګران

لا يوسف عليه السلام کوچنی ماشوم و
چې يو خوب ئې وليدلو په دا شان
لمر سپوږمۍ، يوولس ستوری شي راټيټ

په سجده شي ده ته واړه همزمان
چې يوسف عليه السلام پلار ته خوب ووي
پلار ئې ډېر شولو په غم کې سرګردان

ويلی ځويه دا خوب ونه وايې چاته
هسې نه چې کړي د ګور دې بندېوان
لمر، سپوږمۍ دی پلار او مور، ستوري دې ورونه

په تعظيم به دې پابند وی هر زمان
چې نور ورونه ئې د خوبه نه خبر شو
د وژلو د يوسف ئې جوړ کړو پلان

راغله پلار ته ئې ویل یوسف مونږ سره پرېږده
چې سبا ته مونږه ښکار ته یو روان
پس له ډېري زارۍ پلار ورسره پرېښود

ښکار ته ووتل ټول ورونه ئې ښکاریان
هغوی دې ژور کوهی ته ورګوزار کړ
خو یوسف د کوهی ډډ ته بچ کړ ځان

پلار ته ور کړلو دوی دا رنګه خبر
چې لېوه وخوړ یوسف ، راغله لېوان
چې یوسف کوهی کې دری ورځې کړي تېری

خدای په دغه لاره راوسته کاروان
چې کوهی ته ئې بوکه خپله ګوزار کړه
دا اوبو په ځای راوخته یو ځوان

ځوان ئې مصر ته بوتللو له کنعانه
هلته بل له سره پېل شولو داستان
اسماني کتاب کې مالوستي بیان

چې تعبیر شته د خوبونو د انسان
د کاروان خاوند یوسف په عزیز خرڅ کړ
ډېر مالدارو ، خو ئې نه لرل بچیان

عزیز وویل زلیخا ته ، ای مېرمنې
د یوسف سره چلند کړه مهربان
زلیخا شوه په یوسف باندې مینه

د عشق اور کې شوه ستې پتې سوزان
لاس ئې وا چوو یوسف ته، شوه بې صبره
د یوسف کمیس ته ورسېده زیان

چې عزیز دد غه پېښني نه خبر شو
په یوسف باندې ډېر زیات شو بدګمان
یو خپلوان ماشوم د دوئ غرږ کړ زانګونه

پړ یوسف دې ، که ئې څیری وي ګریوان
که ګریوان ئې څیری نه وي نو پړ نه دې
خو سره دد یوسف شو بندیوان

په دې وخت کې د باچا ساقي، نانوایي
په الزام د زهرو شولو زاندانیان
په دوی تورو چې ئې کړې اراده وه

چې په زهرو باچا ورک کړي له جهان
نانوایي او ساقي ولېدل خوبونه
چې یوسف ئې تعبیر وکړلو روښان

نانوایي په سر ټوکری وه د ډوډۍ
خو ډوډۍ تري نه تالا کاندې مرغان
ساقي وویل چې ما خوب کې دې لېدلي

بیا ساقي شم د مصري باچا ریان
پوه یوسف ورته خوبونه کړل مانا
چې یوه ته وه فایده، بل ته تاوان

یوسف وویل نانوایې ته په دار کېږي
غوښې ستا به شو کوي ځناوران
او ساقي به زرله بنده ځینې خلاص شي

د باچا به شي نوکر بیا هغه شان
څه وخت وروسته باچا خپله ولید خوب
چې تعبیر ته ئې راجمع کړه پوهان

باچا وویل، مالېدلي داسې خوب دې
چې اوه خوار غوایې وخوري چاق غوایان
او اوه وچ وږی راتاو شي اووه شنونه

دا شنه وږي کړی وچ کلک د ځان په شان
ویل پوهانو دغه خوب دې ډېر پیچلی
چې تعبیر ئې مونږ ته نه ښکاري اسان

ساقي غږ کړ چې په جیل کې یو زلمې دي
د خوبونو د تعبیرلري ښه توان
باچا وویل دا زلمې راولئ دلته

چې د خوب د مانا وکړم ترې پرسان
یوسف راغی باچا خلاص کړله زندانه
د باچا د خوب د راز شو ترجمان

یوسف وویل اووه کاله سوکالی ده
چې هر څه به وې ډېر تېر او پریمان
بیا اووه کاله قحطی ده راروانه

د هیڅ څه درک به نه وي په جهان
د مصریانو به تنګسه او ستونزی نه وي
سر د اوس نه که سپما کاندې شیان

باچا کړلو یوسف دې کار کې واکدار
چلېدلو ئې په ټول ملک کې فرمان
اسماني کتاب کې مالوستي بیان

چې تعبیر شته د خوبونو دانسان
چې عزیز مړ شو واده ئې زلیخا کړه
د یوسف شولو د مینې کورودان

قحطی راغله په جهان ، مصر اباد وو
هری خوانه به راتله سوداګران
د یوسف ورونه خو هم مصر ته راغلل

چې تر لاس کړي ضروری د ژوند شیان
یوسف ورونه پېژندل خو دوی پوه نه وو
ورسره به ئې ډېر زیات کوو احسان

بنیامین په نوم سکه وروړ د یوسف و
د هغه بار کې پټ جام کېښود میزبان
په بهانه د غلا ئې بنیامین ایسار کړ

حکم وکړه پرې د مصر قانون دان
ورونو ئې وکړله زاری، خو کار ونه شو
نا امیده شولو، بار یې کړل اوښان

چې یعقوب علیه السلام په حال خبر شو
تودو اوښکو نه ئې جوړ شولو باران
چې ئې ورونه دوباره مصر ته راغلل

نو یوسف ورته وروپېژندو ځان
ورونو ئې ورسو پلار ته دا پیغام
چې ژوندی دې یوسف، ستا د زړه درمان

د پلار درد ئې شو بدل په خوشحالۍ کې
ویل لېدل مې د ځامنو دې ارمان
لنډه دا چې پلار او مور ئې دلته راغلل

شولو مصر کې دېره ټول خاندان
مور او پلار، ورونه خدمت کې د یوسف و
لمر سپوږمۍ، یوولس ستوري د اسمان

اسماني كتاب كې مالوستي بيان
چې تعبير شته د خوبونو دانسان

يادونه: ددې داستان متن د قران كريم د ديارلسمې (۱۳) سپارى سوره:يوسف څخه اخستل شويدى عزيز د مصر يو مالدار سړى و چې زليخا ئې ښځه وه او ريان پدغه وخت كې د مصر باچا وو ددې داستان په نښتون كې دا هم را په ګوته كول ضرورى دې چې زه د ساپوهنى په رڼا كې د خوب مانا د يوه كتاب د ليكلو د پاره په څېړنه لګيا يم. د پوهنيز دود سره سم د څېړنى په نظرياتې برخه كې د خپلې وسې پورى ټولو هغه ليكنو ته نظر اچول پكار دې چې د خوب مانا په باره كې وي. پدې لړ كې ما د خوب دينې تعبيرونو ته هم باملرنه وكړه. كله چې د يوسف (ع) كيسه د خوبونو د مانا په تړاو كې ولوسته او بيا مې په ذهن كې راغونډوله نوددې داستان ځوبيته جوړ شو چې وروسته بيا بشپړ شو.

مسته خندا

په ديدن مو ړنه شومه غور پرې اشنا وكړه
ستا دې قسم وي سبا پېښنه په ديخوا وكړه

مينه په تلو راتلو زياتېږي دا رښتيا ده كنه
پدې ښه سوچ وكړه د زړه سره سلا وكړه

ما د ښو په غشو مه وله مسكى شه راته
چې زړه مې مست كړي را سره مسته خندا وكړه

بې وفا نه شې چې د زړه د مينې كور ورانوي
د مينې ژوند كې د وفا سره وفا وكړه

كه راتلاى نه شې نو د شپې د بام په سر وخيژه
ستورو ته وګوره پوښتنه ترې ځما وكړه

د ځوانۍ رنګ

د ځـوانۍ خـیـال دې چې خیالونه ئې تماشې ته راځي
پـښـتـنې سـوچ دې چې سوچونـه ئـې د پـرې تـه راځي

نـوې نوښـت دې چې د نـوي وخــت ریــښــې راسپړي
یـو داسې ساز دې چې د بـم نـه زېر پـردې تـه راځـي

څه معـجـزه ده چـې کـوډلـی نه بـنـګـلـه جوړوي
د مینې ځواک دې چې ځواکونه ئـې سـجـدې ته راځي

رنګ ته د مـیـنې سـتورې زړه د ویـنـو رنـګ ورکړي
یو داسې رنګ دې چې رنګونه ئې نـنـدارې تـه راځـي

د ډنګو غرونو وطن

دګلاب د ګل د پاڼو نه ښایسته ده
بختوریم چې مې وینه پښتنه ده

جوړه شوی ده د ننګ او له غیرته
په توکونو هم د پت عزت درنه ده

دا زما پښتو هم ژبه هم قانون دی
چې هر څومره پرې ګړېږمه خوږه ده

دا ځما ښکلې وطن د ډنګو غرونو
معجزه ئې د ښکلا هر دره ده

حاجت نه شته د ډیوی په نیمه شپه کې
د سپوږمۍ سره د ستورو بدرګه ده

د مينې هنر

په سترګو کې راګوري ناکراره افسانه
راځي زمونږه چم ته غلي غلې په بهانه

په خپل ښايست مغروره ده، ننګياله مېږنۍ ده
پرون ئې د ناصح په سر کړه ماته پيمانه

منمه چې د مينې په هنر باندې پوهېږي
چې راغله ميخانې ته، خماري شوه ميخانه

غماز ته ئې ګواښ وکړ چې شړى دي که راغونده
بلبل پرېږده چې ووايي د مينې ترانه

د ستورو په رڼا کې زما مينه بيا ټپه شوه
ښکارېږي راته داسې چې بدلېږي زمانه

خمار

موسم دی د ګلونو پسرلي دې نوبهار دی
راشه ای جانانه زړه مې تا ته انتظار دی

مستی دې بلبلې مستی مستی ګډاګانی کړي
مست به دې خیالونه شي مست شوی ټول ګلزار دې

خوند به د ګډا واخلی د ګل به ننداري وکړئ
دا موسم خو ټولو مو سمونو کې سردار دي

هره خوا رنګونه د ګلونو زړه راښکوونکي دی
دروند نظر ګلونو ته خو خامخا پکار دی

ستوري سره جام به د وطن په نامه پورته کړئ
ټول محفل خمار دی ساقي هم خپله خمار دی

قسمت

پېښنه پدې خوا وکه موسم د ګل تېرېږي
مينه محبت په تلو راتلو باندې زياتېږي

ما د محبت پالګر ته لاس د قسمت ونيوه
وی ويل چې قسمت د ارادی په زور بدلېږي

چا چې د خپل ژوند د بدلېدو اراده کړېده
خامخا منزل د نوی ژوند ته به رسېږي

پاڅېږه روان شه اراده د خوزېدو وکه
هغه ډنډ خوسا شي چې اوبه ئې نه بهېږي

ژوند خو حرکت دی وخوزېږه چې ژوندی اوسې
ستوری د قسمت به دې تورتم کې وځلېږي

سیل (۱)

ورشه تخیله سیل مې وکړه ماشومتوب کې
زه هلته ورتلی نه شم دوران د زلمې توب کې

دې پړاو د ژوند ته زه په ښت بېرته ورتلې نه شم
دا قانون د ودی [۳] د قدرت زه بدلوی نه شم
اوس چې لوی سړی یمه بیا کوچنی کېدای نه شم
دغه کمزوري ده د سړی په سړیتوب کې
ورشه تخیله سیل مې وکړه ماشومتوب کې

وګوره چې چا د وطن مینې ته روزلمه
چا په پښتو ژبه، پښتونواله پوهولمه
چا به نازولم، چا به زړه پورې نیولمه
چا سره به لوبې کړلی ما په ورکتوب کې
ورشه تخیله سیل مې وکړه ماشومتوب کې

پام وکه چې چا به په ځانګو کې ځنګولمه
چا به په اوږه د قام دیرو کې ګرزولمه
چا به مازیګر د ګودر غاړې ته بیولمه
چا ستوري ته وښوده وفا په مینتوب کې
ورشه تخیله سیل مې وکړه ماشومتوب کې

۳) وده پرمختیا

سیل (۲)

ورشه تخیله سیل مې وکړه ماشومتوب کې
زه هلته ورتلي نه شم پیدا سي لیونتوب کې

دغه لیونتوب (۱) ته زه په شا باندې کتی نه شم
دا قانون هیڅ کله په هیڅ حال زه بدلوی نه شم
اوس چې لوی سړی یم دوباره ماشوم کېدای نه شم
ورک رانه ښایست شو د ارمان په سړیتوب کې
زه هلته ورتلي نه شم پیدا سي لیونتوب کې

لوی شومه سړی شوم ماشوموالی مې هېرېږي نه
خیال او تصور نه مې دا ستا ارمان بېلېږي نه
کوم هغه ساعت دی چې په غم کې مې تېرېږي نه
وینم تېر وختونه زه په وینښه او په خوب کې
زه هلته ورتلي نه شم پیدا سي لیونتوب کې

چا به په نازونو ډېره مینه پوهولمه
وګوره چې چا د وطن مینې ته روزلمه
چا به نازولم چا به زړه پوری نیولمه
ستوري وائي بیل شو د جذبو په پیغلتوب کې
زه هلته ورتلي نه شم پیدا سي لیونتوب کې

---

۱) لیونتوب د محبت په ژبه کارول شوی دی چې د احساساتو او جذبو ناکراری ده او دماغی خلل او د عقل نیمګړتیا نه ده.

د جنګکو دوعا

زمونږ د کلی جنګکو ورته دوعا کړیده
چې مرور جانان ئې بیا ورته خندا کړیده

زړه ئې د مینې او وفا په تار تړلی خوښ دي
ځکه ئې هر وخت کې د خپل جانان رضا کړیده

د مینې تور باندي چې دا مین په دار نکړی !
دې خو یوازې نه دې مینه خو هر چا کړیده

هغه د ښکلو د مالت مالیار کیدای کله شي
چا چې په مینه کې د سره او مال پروا کړیده

ګورئ ځنګلونو ته سیلونه د نښترو کوي
د کونړ غرونو په سره بیا ستوري رڼا کړیده

د وفا لور

زه د وفا لور یمه وفا لره پیدا یمه
ته که راته هر څه وائې ، زه به وایم ستا یمه

اوس که مینه ګرانه ده، خیر دی ګوزاره کوه
کله چې اسانه شوه، بیا به درته وایمه

بوج څما د ذهن خو د مینې اورسېزلی دی
زه لکه ډیوه په سوزېدلو کې رڼا یمه

ما دې بنګ کړلی چې خماره دا دنیا کړمه
لو که مې د بنګو ګډ کړ تا به ورته بیا یمه

ستوري چې د مینې فلسفې ډېري لوستلې دی
ماته ئې ویلې چې هم مینه هم ښکلا یمه

د جانان سترګي

د نوی ژوند سندره ، میداني ساز سره وایم
که هر څه راپیښیږي، د جانان سترګي مې ستا یم

جامونه جګوومه چې خمار مې لا زیاتیږي
خمونه تشوومه چې مستۍ ته مې زړه کیږي
حجری سمبالوومه چې نغمې پکې غږیږي
د خپل سوچ تنګ ټګور ته بې د مې خوښ په ګډا یم
که هر څه راپیښیږي، د جانان سترګي مې ستا یم

غیرت راویښوومه غیرتمنو په سینو کې
هنر ژوندي کوومه هنرمندو په ټپو کې
د ننګ ګلان ټومبمه د ځلمیانو په شملو کې
زه ډېر مین په پت، ښیګړه توره او وفا یم
که هر څه راپیښیږي، د جانان سترګي مې ستا یم

ګوره پاس آسمان ته چې په ستورو څوره ښکلې دی
دا د ننګ وطن په ټولو ښکلو کې ښاغلې دی
ما ئې په سیندونو ، د نګو غرونو زړه بایللې دی
هره یوه دره ئې وایې زه ښکلې یم زیبا یم
که هر څه را پیښیږی د جانان سترګي مې ستا یم

د درخو خور

خدای ورکړي د ښایست او ښکلا زور
لګولی دې په زړونه باندې اور

پام کوه چې مورئې نه شي را خبره
د مړوند بنګړي ئې ډېر زیات کوي شور

توری زلفی ئې کوړۍ کوړۍ ول ول دي
بختور دي چې په مینه ئې دی تور

د ادم درخو کیسه دی اوریدلي
د درخو راته ښکارېږي سکه خور

د شپې ستورو سره بام په سر جرګه کړي
په ناز ناز کراروي ورکوټې ورور

د وطـــن نـــاوی

مـا چــې پــخپل نـصيب ژړا کړه تری خندا جوړه شوه
تـا چـې خيــرې راتـــه کولــې ترې دوعـا جــوړه شوه

خدای دې خيرې کړې درنه هيرې چې دوعـا کـوی تل
ستا په دوعا بـانـدې زمـا د عـشق دنـيا جوړه شوه

ما خپـل ارمان د بې وسی اورکې لوګي لـوګـي کـړ
د بې وسی نه مې د سوچ رنګ او ښکـلا جــوړه شــوه

مـا دوطـــن نـــاوې تـــه خـپلـه شـنـه خـالـونـه وهـل
چا ويـل خيال دې چا ويل نــاوی پــه رښتيا جوړه شوه

چې خپل نصيب، ويـښ، د جانان پــه خواکې نه پريښو ده
ځکه به ستورې ويل خوب کې پښـتونخوا جوړه شوه

ټلوار

مازيګر دی يار دی ماته انتظار
لاراوږده ده ځما ځکه دی تلوار

دغاټول ګلونو بيا غوټۍ سپړلی
په ډاګونو کې بلبل کوي چغار

اوس به ثنګ ماته چيټۍ د مينې ليکۍ
د لونګولو کې ګوتي پريکړی يار

کنډولې د بنګو واړه بنګې مات کړل
چې مين شو مين خپله وي خمار

د پطرو کميس د ستوري ډېر خوښيږي
چې نغمه ئې شي په لاره کې شرنګار

د ښکلا دری

د پښتون د کور لوګیه
شین اسمان ته پورته کیږه

وریځی راوله تیاره که   دا خپل ځان اوبه اوبه که
د رحمت شه بارانونه   په ډاګونو راوریږه
د پښتون د کور لوګیه
شین اسمان ته پورته کیږه

چې ډاګونه مو زرغون شي   ښاد آباد پکې پښتون شي
چې کري پکې ګلونه   غږ بلبل ته کړم نځیږه
د پښتون د کور لوګیه
شین اسمان ته پورته کیږه

د پښتون ښکلي وطن   دغیرت او ننګ چمن
خالی مه شه ئي سیندونه   اوبه تل پکې بهیږه
د پښتون د کور لوګیه
شین اسمان ته پورته کیږه

د ښکلا ډکې دری   چې لري درني حجري
ښایسته ئي دی دنګ غرونه   غره په سر ستوری ځلیږه
د پښتون د کور لوګیه
شین اسمان ته پورته کیږه

د سرو شونډو خنـــدا

نـن چې بـې زړه يـمـه پــرون ئـــې زړه زمـا وړي دي
خدای پری خبر دی چې دا بيا کومې ښـکـلا وړی دي

په يو نظر ئې کړم بې خوده په ځان پوه نه شومه
دومره پوه شوي يم د سرو شـونـډو خـندا وړی دي

د خلکو خولو تـه ځوک بـرغـولـی جوړه ولـی نـشي
خــو دا مــنــم چــې وايـه زړه خـپلـې وفـا وړی دي

زړه خپله خوښـه کـړي پـه زور کـلـه د چا سـره ځـی
پـه زور ئـې وړی نـه دي ، ښـه ئـې پـه رضـا وړی دي

کـه ئـــې دا وړی زړګــــی راوور بـيا بـه زړه وکـړمه
سـتوري تــه وبه وايــم زړه مــې ستا رڼـا وړی دي

شمله

رنګ ته رنګ د مینې ورکړه تازه کړه د یارانی رنګ
وخت روان دی نه ودرېږي نوی کړه د قافیلی رنګ

پښتو مخکې کړه جانانه چې کړنلار دې پښتنه شي
خپل قامې تشخص غواړه بدلوه د زمانې رنګ

د پښتو په لار روان شه د جرګو دود را ژوندی کړه
په جرګو تل بدل کړې مونږ د هر راز کشالې رنګ

د وفا تار کې امیل کړه د پښتو رنګ رنګ ګلونه
افضل خان ته ئې ډالی کړه چې ئې خوښ دې د جرګې رنګ

چې د ننګ او غیرت، بت «۱» کې هسک کې ستورو ته رسیږي
پام کوه بې پته نه کړي د پګړی او د شملې رنګ

۱) هغه مواد چې د پګړی شمله پرې نیغه ودریږي

د ځان قاتل

درونند بار د اوښانو خو وړو کې میږې وړی نه شي
ښکار خو د زمریانو کار دي، چرګه ئې کوی نه شي

ښه ده ، ډیره ښه ده چې په سل ژبو خبری کړي
بده خو ئې دا ده چې په خپله ګړیدی نه شي

دې د ځان قاتل دی، بل دښمن ته حاجت نلري
دا قاتل د ځان خو ، د پښتو پکارېدي نه شي

ښکاري ډېر نومونو کې ئې خپل پیژند بایللی دي
څوک چې خپل پیژند نلري بل ئې پیژندی نه شي

څو به د پیژند کړکیچ کې ګډوډ ، لیونیۍ ګرزي
نشت باندې حساب دی که لدي رنځ رغیدي نه شي

ستوري دا پوښتنه خو څو ځلې له ما کړیده
دا څنګه پښتون دي، چې پښتون ځان نوموی نه شي

د محبت قانون

د ننګ ډګر کې د قام میني ته ځوانان ویښوي
د پطرو شورئې چم ګاونډ کې عاشقان ویښوي

چې د بلبلو فریادونه بڼ کې پورته نه شي
د ګل د غله پسې ناری وهي، باغوان ویښوي

د باز په جاله کې ټپس او کارغان کله پریږدي
د کارغه ښکار پسې د غره تګړه بازان ویښوي

د محبت په قانون پوه ده په پښتو پښتو کړي
په غرو رغو کې پښتني غیرت ایمان ویښوي

ستوری به ولی بدرګه ورسه آسمان کې نه ځي
چې د پښتو په خوشبوي کې خپل جانانان ویښوي

د کونړ د سیند اوبه

چې مین څوک په وطن او په خپل قام دی
هغه تل مدام لایق د احترام دی

چې د زړه په غوږ ئې هر یو پښتون واوري
په سندرو او ټپو کې پروت پیغام دي

هنرمند او شاعران دی راغوند شوی
ټنګ ټکور به حجری ګرمې کړي ماښام دي

سل خماره ئې په هر ګوټ کې پراته دي
د کونړ د سیند اوبو ته که دې پام دي

چې نشه د خپلواکي ځوان کول ته ورکړی
ستوري خپله دی ساقي په لاس کې جام دي

پوښتنه او خوب

د پوښتنې کول کار ساده اسان دي
خو پوښتنې ته ځواب ورکول ګران دي

ځوابونه دي ډېر کم پوښتنې ډېرې
په پوښتنه ځما، بوخت ښکلي جانان دي

د جانان نه ده، ما دا پوښتنه کړې
مرګ اخر دی د ژوندون که ژوند روان دي

که روان وي بیا ماده ده که مانا ده
که دا دواړه، د دنیا د ژوند په شان دي

د ځواب لټون کې ډېر شوی پوښتنې
کبیر ستوري ځوابونو ته حیران دي

مرور یار

زر ځله ستا یم که ته یو ځل ویې ځما شه
راځه یاره پخلا شه ، تر څو به مرور ئې

چې ستا د مینې په تور تور شوم
لمبه لمبه شوم سوی سکور شوم
د رقیبانو د پېغور شوم
د رقیب مخکې شه راغاړه په خندا شه
راځه یاره پخلا شه ، تر څو به مرور ئې

دا خو متل دی داسې کېږي
یاری کې تل بنګړي ماتېږي
ستا به مړوند ، نه خالي کېږي
ځم بنګړي والې ته ویم بیا کاله ته راشه
راځه یاره پخلا شه ، تر څو به مرور ئې

د شپې چې بام ته وخېژمه
آسمان کې ستوري ووینمه
پوښتنه ستا ترې تل کوومه
پټ ورته وایمه ، جانان ته مې رښا شه
راځه یاره پخلا شه ، تر څو به مرور ئې

د ښايستونو منجارو

زړه ځما عشق کې سکه ورور د پتنګ دی
چې داو کړي سر او مال د قام په ننګ دی

څه حاجت مې د ګلونو شته باغوانه
چې جانان مې خپل ښايسته د ګل په رنګ دی

سل خيالونه به ئې زار کمه له سره
چې ئې سوچ کې د ازاد ژوندون غورځنګ دی

چې دی زړه ستوري د يار در کې خير غواړي
منجارو د ښايستونو دي ملنګ دی

شاړبن

کـه چـرګ وهـی بـانـګـونـه کـه نور بـه سبا کـیږي
د شپې تورې تیارې پـه خـورېـدو دی رڼـا کـیـږي

زه بـه د جـانـان دیدن تـه بـیا پـه خـنـدا ورشـمـه
لوی کاروان د مـیـنـې د ژونـدون نـور روانـیـږي

را بـه پسرلي شي وار بـه بيا د خـوشـحـالـۍ راشي
نـاخـې بـه بـلـبـلـی پـه ګـلـبڼ کـې بـه ګـډ بـږي

دا ستوری د اسـمـان پـه اشـارو کـې راتـه وائـې
دی شاړبڼ د پښتون غوټې سپړېدي دي غوړېږي

دروغجن

د دروغجن سره احساس وي د کمښت
چې دروغ خپله وسيله کړي د درنښت

دی د ژوند ددې قانون نه ناخبر دی
چې په دروغو ولاړ، شی ، نکړي پايښت

دا متل دی چې د دروغو مزل لنډ دی
اولس کړي مونږ ته هم دا سپارښت

ستوری وائي چې د چا وی دروغ عادت
د هغه بدبخت انسان نه دې سمښت

ريحان

څه حاجت مې د ګلونو د ريحان دی
چې جانان څما ښايسته د ګل په شان دی

اوسي ځمکه کې ، خو ستوری د اسمان دی
د بودا سره بودا ځوان سره ځوان دی

سینګار

خدای راکړي ښایسته ښکلي جانان دی
چې په لاره د پښتو باندې روان دی

پېژندلې چې عاشق د پښتو شان دی
سینګار کړي په پښتو د عشق جهان دی

چې پښتون وي بې پښتو ورته ژوند ګران دی
په پښتو ئې تل د مینې کور ودان دی

لوګي کړې چې له خپلې پښتو ځان دی
هغه پاس ختلې ستورى د اسمان دی

د مینې زور

د مینې زور دی چې پخپله پښتو سر ورکوي
په ټول جهان کله د خپل وطن کمر ورکوي

پښتون زړګي ئې د پښتو نه بیلېد لې نه شي
پښتو د پاره ستورى سور اور ته ټټر ورکوي

د عشق نغمه

ډیرو راته لاپې کړلي بریت ئې تاوول
وخت چې د ریښتوني شولو ټول وتښتیدل

ما د عشق نغمه راټیټه نکړه، لا مې جیګه کړه
اور د محبت کې مې دردونه وسیزل

درد شولو سنګک «۲» د میني اور کې چې ستي شولو
هر څو که دردونه و، شعور ته نه راتلل

ستورو په اسمان کې مې د میني ننداره کړله
ما چې عاشقان د میني اور ته رابلل

۲) سنګک: کلک، سوړ

وفا

یتار د مېنې غروم، نوی دنیا د پاره
قانون د مینې جوړومه د سبا له پاره

احساس د مینې مې د خپلې پښتو لیرې نه ځي
له پښتو سر قربانوم د پښتونخوا له پاره

چې ورایز د نوې ژوند پکې سندري وايې
ملا مې تړلی ده د ژوند د خوشحالتیا له پاره

د غیرت زور مې بوډا ګانو ته ځوانۍ وربخښي
د ځوانې مینې او وطن د پرمختیا له پاره

راشه چې ستوري سره وکړو مرکه د مینې
د مینې ژوند خو خدای جوړ کړي د وفا له پاره

یادونه: ورایز جنج، ورا

زړښت

ځما هلته ژوندون ګران دی، چې ښایست او ښکلا نشته
چې ښایست رانه وانخلې، په زړښت مې پروا نشته

د زړښت دا بد عادت دی، چې ښایسته بدرنګوي
د بدرنګو په محفل کې ، زړه راښکوونکې مسکا نشته

ګرموي مه همځولو ، چې مین یمه په ښکلو
محبت مینه د ښکلو سره ، ګوره د چا نشته

په ځوانۍ کې شوه استاده د ښکلا په پوهنتون کې
پدې هر څوک ښه خبر دی، حاجت نور دوینا نشته

نیمه شپه مالت ته راغله ځه چې مخې ته وروزو
هسک کې ستوري راختلې ، نو دیوې ته اړتیا نشته

سندریز ماښام

خیال کې خوا له درغلم نه وریبار
ستا د زلفو خوشبوۍ جوړ کړ بهار

ما د ژوند هره بېلګه ټپه ټپه کړه
سندریز ماښام مې تا ته کړو تیار

په نغمو او ټنګ ټکور مې ګرمه شپه کړه
وار هم راغي پکې ستا د یکه زار

په ټپو کې ستا تر غوږ مې تیرو له
چې له پټ او له پښتو به کړم ځان زار

چې ئې زړه کې وي د قام او وطن مینه
د هغه سره به تل ځمه په لار

نظر ئې د ظلم زور مې نه خوښیږي
که په سر کې وي د یار که د اغیار

نیت مې کړي په خندا ئې تیرومه
چې عمرۍ راسره مل شو غم د یار

که بلبلی نڅا کاندي ورته غږ کړي
ستوري ډیر وخت پس راواخیسته سیتار

سلما

دوړ کتوب دی راته یاد شولو خواږه وختونه
د «واوا» نوم کې دی ټومبلې و د ښایست رنګونه

تا به «دودو» «سکلو» «لولو» به شوې د مور غیږه کې
مور دې په سر سترګو منلې و هر راز نازونه

ته په خودې کې وې بې خوده خپله خوښه دی کړه
«واوا» شیان به دی د ځانه تاوول پنډونه

ستا ژبه خپله وه د غټ په ژبه نه ګرېدی
د غټ د ژبې لنډول به دې اړوده لفظونه

تا به پتوال ځینې «پتو» پوهیال نه «پوه» جوړ کړ
خو نور چې غټ څه کول ، تا به کړه هغه کارونه

چې پښتني سوچ «سلما ۳» ستا دماغ کې وده وکړه
ستوري په سر باندې دی وشیندل دلی ګلونه

---

۱) سلما ثما لمسی ده چې ۲۲ / ۱ / ۲۰۰ نېټه پیدا شویده. پورتنی شعر د هغې د خاپوړوو د پړاو په کتنی ولاړ دی. سلما لوړ ژبني استعداد لري او اوس په خبره پوخیږي بل هم پخپله خبره پوهولی شي.
پوهیال او پتوال چې په پورتني شعر کې نومونه راغلې دی هم ځما لمسیان دې پوهیال په ۱۱/ ۳/ ۱۹۹۸ع او پتوال په ۲۲ /۸ /۱۹۹۹ع کال پیدا شویدې.

د مینې قانون

چې جانان لوی شي پوه د مینې په قانون شی
زړه ئې پښتون، احساس پښتون، سوچ ئې پښتون شي

بیا به په عشق کې پسرلي د پښتونوالی راشي
ورځ به په لمر، شپه به په ستورو روڼ ژوندون شي

غلچکی

دا جنۍ چې کوی تا سره خندا
غلچکې ده چې د غلو نه کوی غلا

چې د غل د محبت نه ئې غلا وکړه
ستوری څومره ورکوی ورته سزا

د غیرت امتحان

تــوره او قــلــم راتــه مــیــراث پــاتــې لــه پــلار دی
زه قــلــم نــه تــوره جــوړومــه لــیــک مــې کار دی

ول بــه د قــلــم د پــتــه‌کــې ډک زه لــه غــیــرتــه کړم
بــیــا مــې د غــیــرت د امــتــحــان راغــلــی وار دی

ژبــه بــه د قــام او د اولــس خــپــلــه درنــه کــړمــه
ننګ که څوک کوي نو په پښتو بــانــدې پــکــار دی

لــیــک او لــوســت پــخــپــلــه ژبــه لار د پــرمــخــتــیــا ده
هر قــام چــې او چــت خــتــلــی، تــلــلــی پــدې لار دی

نه چې کړی پښتو په پښتو باندې پښــتــون نــه دی
ســتــوری دا پښــتــو خو د پښتون ډول سینــګــار دی

د عشق مضمون

راځۍ ملګرو چې د مينې ډک ژوندون جوړ کړو
دا وران ويجاړ او کنډواله کور د پښتون جوړ کړو

چې د خپل کور واک کړو راخپل او بيا واکمن شو د کور
د پرمخ تګ او سوکالۍ په لوري يون وکړو

چې د پښتو د پسرلي ګلان غوټۍ ونيسي
په يو ټغر د ټوليدو قامي تړون جوړ کړو

چې غم غمګين او خوشحالۍ پکې شاډوله کوي
د قام اولس په ژوند کې داسې اوښتون جوړ کړو

چې عاشقان پکې راغوند وي ټول د عشق ښوونځي کې
د سوچ او فکر ازادئ د عشق مضمون جوړ کړو

چې د نظر د ازادۍ ستوری ځليږي پکې
په پابندۍ وی پابندي داسې قانون جوړ کړو

سندره

ډېره راته ګرانه ده چې ښکلې بې مثاله ده
بیا چا لمسولې د ښایست ملکه ماله ده

ما ته ئې ویلې چې کتاب دې خیرومه
تا د محبت سندره بیا لیکلې چاله ده

مینه دي منمه د وطن او د پښتو سره
بله معشوقه کله ځما د ښایست سیاله ده

ما ورته ورغبرګه کړه چې ته مې د سوچ ناوې ئې
کله مې سندره بیله شوې ستا د خیاله ده

ستوری « سندریز پیغام » کې ښه په ګوته کړیده
هر یوه سندره ئې لیکلې بس دا تاله ده

ولــولـــی

تــیـــری چـــې د ژمـــی اوږدی شـــپې شـــولـــې
بـــیــا پـــســـرلـــي راغـــی ونـــی شـــنـې شـولـــې

رنــــګ مـــې ســـتــا د شـــونـــډو ګـل کــــې ولــــید
مـــســـــتـې مـــې د مـیـــنـې ولـــولـــي شــولـــې

زه د ګـــــل د مـــــــخ پــــه تـــمـــاشـــه وومــــه
ســتــرګــې د بـلـبـلـــو راپـــســـې شـــــولـــــې

ســــــوچ مــــې د بـلـبـلـــــو ســــره ونــــخــــل
جـــــورې د ګــــډا مـــســابـــقـــې شـــــولـــــې

ســـتـوری مـې د بـخـــت اســمـان کـې وځـلـــیـد
بـــیـــا پـــه رقـــیـبـانــــو زلـــزلـــې شـــــولـــــې

خاطر

خله مې پوښتی چې مې څه خښلي دی
ما د کونړ د سیند اوبه څښلي دي

د ازادئ پکې نشه پرته ده
ما تل په لپو له ویاله څښلي دي

چې د وفا او مینې دود پالمه
د پښتنې مور مې شده څښلي دي

د خوږو خوند باندې هغه پوهیږي
چې ئې ټول عمر کې ترخه څښلي دي

اوس مې لږ خواته رانږدې که کنه
ستا په خاطر خو ما هر څه څښلي دي

ساقي چې ستا په فرمایش جام راوړ
ستوري په سترګو او لیمه څښلي دي

د پوهنې ديره

د پښتونخوا د پوهنې ديره په دې فخر او وياړ کوي چې د خپلو کوښښونو په ترڅ کې ئې په ډېر لږ وخت کې د پښتو ژبې د شعر او نثر يو شمير کتابونه چاپ او لوستونکو ته وړاني کړل، برسيه پردې د پوهنې ديرې تل هڅه کړې چې د پښتو موسيقۍ ماښامې او پروګرامونه د نامتو سندر غاړو په خوږو اوازونو جوړ او د موسيقۍ مينه والو ته وړاندې کړي، غواړو چې بل ځل بيا د خپل زيار انځور نه ستاسې له نظره تيره کړو.

١. ګلپانه (شعرې ټولګه) شاعر: مبارز څاپې
٢. د قلم توره (شعرې ټولګه) شاعر: ډاکتر کبير ستورې
٣. ژوندې وزر (شعرې ټولګه) شاعر: ډاکتر ديدار يوسفزې
٤. مرغزار (شعرې ټولګه) شاعر: محمد حنيف قيس
٥. لعلونه (د سوات او ملاکنډ د شاعراونو تذکره) ټولونکي: رحيم سيد او اختر ملک
٦. ډالۍ (دحمد بابا او علي خان بابا منتخب کلامونه) ټولونکې: لايق زاده لايق
٧. ماته ائينه (افسانې ليکوال: لايق زاده لايق
٨. يادونه (شعرې ټولګه) شاعر: ابراهيم بيداروال
٩. ژوند او جانان (شعرې ټولګه) شاعر: سعيد الله خادم
١٠. راښکلې غشې (شعرې ټولګه) شاعر: ډاکتر ديدار يوسفزې
١١. د هوښيار تيا تله (ساپوهنه) ليکوال: ډاکتر کبير ستورې
١٢. ژبسا پوهنه (سا پوهنه) ليکوال ډاکتر کبيرستورې
١٣. زرپانه (شعرې ټولګه) شاعر: مبارز څاپې
١۴. زرغون زيرې (د ما شومانو نظمونه) شاعر: ډاکتر ديدار يوسفزې
١۵ نسکورې لپې (د هائيکو مجموعه) شاعر: ډاکتر ديدار يوسفزې
١۶. پرخه په پرخه (شعرې ټولګه) شاعر: حنيف خليل
١٧. مړاوې ګلونه (شعرې ټولګه) شاعر: سليم خټک مرحوم
١٨. د پښتون / افغان قامې جرګه (مقالې اووينا ګانې)
١٩. خړ ماښام (شعرې ټولګه) شاعر: عبدالله وحيد
٢٠. چونګ ملغلري (د مختلفو شاعرانو منتخب شعرونه) ټولوونکې حميد اقبال ګلرنګزې
٢١. مشکنې (شعرې ټولګه) شاعر: لايق زاده لايق
٢٢. پونه (شعرې ټولګه) شاعر: اقبال حيران
٢٣. پړونې (دريېيو څخه خپرې شوې ډرامې) ليکوال اقبال حيران

۲۴. لمبې (شعری ټولګه) شاعر:
۲۵. تاله میدان (شعری ټولګه) شاعر: ډاکتر دیار یوسفزی
۲۶. زغو کې پسرلی (شعری ټولګه) شاعر: طماس افریدی

چاپ ته تیار کتابونه

۲۷. د هوښیارتیا بې پلوه تله (ساپوهنه) چاپ ته تیار په انګلیسی، جرمنی او پښتو ژبو لیکوال: ډاکتر کبیر ستوری
۲۸. د هوښیارتیا نا پیلی بې پلوه تله (ساپوهنه) په انګلیسی، جرمنی او پښتو ژبو لیکوال: ډاکتر کبیر ستوری
۲۹. د افغانستان تاریخی حوادث لیکوال: عطا محمد شیرزی
۳۰. خوب مانا (ساپوهنه) لیکوال ډاکتر کبیر ستوری

د پوهنې دېره هڅه کوی چې د ټول پښتنو لیکوالانو، نثری ، شعری ، تحقیقې او علمي لیکنې د نورو زیاتوونو سره خپلو مینه والو ته د لوستولو جوګه کړی زمونږ دا ادبی کلتوری هلی ځلی به په راتلونکي وخت کې هم دوام لری او په دې هیله یو چې پښتانه لیکوالان به د خپلی ژبې « پښتو » له پاره خپل استعدادونه او صلا حیتونه په کار راولی، تر څو دغه ننګیاله ژبه د سیالو سره سیاله شی

په درنښت

عبدالصیر بیدار

د پښتونخوا د پوهنې دېرې سیکرتر

خوښــــنه او مــــننه

هر ځل چې زه یو کتاب لیکم نو ګڼ شمېر ملګري راسره د مرستې پیرزوینه کوی. دا پیرزوینې ډېرې درنې دې چې زه ئې په خوښنه او مننه حق پوره کولی نه شم. خو په دې توګه سپې یاد د ځان سره تازه ساتم.
په دی لړ کې زه تر ټولو د مخه د ښاغلي نسیم خان ستوری څخه خوښنه کوم چې د « سندریز پیغام » شعرونه ئې په کمپوټر په مینه لیکلي او هم د سنګر ستوری نه مننه کوم چې ځینو شعرونو په لیکلو کې مرسته کړی ده.
همدغسې د پښتو ژبې د پیاوړو لیکوالانو او شاعرانو ښاغلی مبارز ځاپې، ښاغلي عریز سرشار او ښاغلي عبدانصیر نصیر څخه ډیره ډیره مننه چې د « سندریز پیغام » د شعرونو لیک دود ئې کتلی او دا ډاډ ئې راکړی چې په مانا ئې خلک پوهیږي.
تر ټولو زیاته مننه د پیاوړی شاعر او لیکوال د پیښور د پوهنتون استاد او د راډیو او تلویژون نومیالي ویاند ښاغلي فروفیسر اباسین یوسفزی، د کابل د راډیو تلویژون پخواني ویاند ښاغلي همراز ننګرهاری او نامتو شاعر د راډیو او تلویژون ویاند ښاغلي هدایت الله ګل څخه کوم چې د ښکلو پروګرامونو کوربانه او ویناوال و.

همدغسې د پښتونخوا د پوهنې د دېرې د مشر ښاغلي لایق زاده لایق، ستر سیکرټر ښاغلي عبدالبصر بیدار او سباوون د ثقافتی مرکز د مشر ښاغلي ګلاب یوسفزی د زیار څخه چې « د سندریز پیغام » د شعرري ټولګی د سبالښت چارې پغاړه اخستي او د پښتو ژبې نامتو هنرمندانو ته د رسولو او د هغوي سره په ګډه د موسیقي پروګرامونو د جوړولو په لاره کې زیار ویستلي دی ډیره ډیره مننه.

ددی هنرمندانو د نومونو یاد ضروری ګڼم چې « د سندریز پیغام » د کتاب ځینې شعرونه ئې په خپلو خوږو اوازونو کې د چاپ د مخه د مینه والو غوږونو ته رسولي دی.

پدې نښتون کې زه د ښاغلي ماسټر علی حیدر، استاد ګلزار عالم، پیغلي نازیه افبال او ښاغلو رضوان منور، سیاګل مینا، شاه ځوان منور، ګل جان صادق، زاهدالله افریدی،استاد نواب، نوررحمن، رحیم ګل، غازی ا و فیاض خان همدارنګه د ماسټر علی حیدر، استاد نذیر ګل ، استاد مینا ګل، فرخ ریب نوشهروی، استاد صنم چې د موسیقۍ ټرونونه ئې کړی د پیرزوینو څخه ډیره ډیره مننه کوم.

په پای کې د ښاغلیي عارف غرګی څخه ددې کتاب « سندریز پیغام » د چاپ لګښت ئې په غاړه اخیستې او د دانش کتابتون د مشر ښاغلي اسدالله ساپی د زیار څخه ډیره ډیره مننه

په درنښت

ډوکتور کبیر ستوری
جـــرمـــنـــی
۳۰ / جنوری / ۲۰۰۲

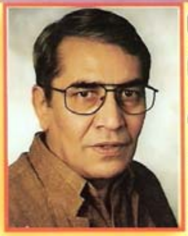

کبیر ستوری د ساینس پوهنو د کتور (Dr. rer. Nat) دپلوم ساپوه (Diplom Psychology) په هلې پښتون په تبر میرداد خېل چې د پښتنو د یوسفزو د پرګنې پورې اړه لري. ستوری د لعل محمد خان زوی او د برې پښتونخوا د کونړ د تنړ په کلي کې په ۱۷/۱/۱۳۲۱ هل کال (۰۶/۰۴/۱۹۴۲ م) زېږېدلی دی.

ده خپله لومړنی زده کړه د خاص کونړ په لومړني ښوونځي او په کابل کې د رحمان بابا په لیسه کې او خپله لوړه زده کړه د جرمني د فرانکفورت، کولن او د ماربورګ په پوهنتونونو کې د ساپوهنې (Psychology) په څانګه کې، چې فلسفه (Philosophy) سیاسي پوهنه (Pol.Science) او ټولنپوهنه (Socialogy) ورسره مل وه، سرته رسولې ده.

ستوری د نړۍ د ساپوهانو په ډله کې ولاړ دی او د ۱۹۷۵ م کال راهیسې د کړنې د ساپوهنې د نړیوالې ټولنې (International Association of Applied Psychology) غړی دی. ستوری د پښتون سوشل ډیموکراتیک پارټۍ (PSDP) مشر او د دې پارټۍ د بنسټ ایښودونکو مخکښانو څخه دی.

او د شاعرۍ په نړۍ کې تر ټولو زیات د پښتو د ادب د پلار اجمل خټک نه یې الهام اخیستلی دی. د پښتنو د یووالي، خپلواکۍ او سوکالۍ دپاره د ده د باچا خان نظریو ژوند وربښلی دی.